

Giới thiệu The Anniversary (From The Heart)

Thể loại: Lãng mạn

Chuyển ngữ: velvetbear (nanna123)

The Annivesary là một truyện ngắn của Mary Balogh. Chuyện khá nhẹ nhàng, tình cảm đúng "trường phái" Balogh, nhưng cũng khá xúc động. Một năm trước vào ngày Lễ tình nhân, chàng đã chuốc rượu và chiếm đoạt nàng. Sau đó nàng mang thai, họ bị cuốn vào vòng hôn nhân nhưng chàng sợ hãi và bỏ đi một thời gian. Một năm sau cũng vào ngày Lễ tình nhân, chàng trở về và cố gắng hàn gắn lại kỷ niệm...

Tác phẩm được kết hợp bởi năm câu chuyện mới tinh của ngày Lễ tình nhân trong cuốn FROM THE HEART của năm tác giả Anne Barbour, Mary Balogh, Sandra Heath, Melinda McRae, Anita Mills. Bằng tài năng phi thường của tác giả, người được tôn vinh lên cao bởi tiểu thuyết lãng mạn, bộ sưu tập đầy quyến rũ này như ca tụng sự đam mê và ma thuật của ngày lãng mạn nhất trong năm, vẽ nên những bức tranh tuyệt vời của những cặp đôi bị tách xa và được gặp lại trong ngày Lễ tình nhân.

Anne Barbour kể về một kẻ ham mê cờ bạc, anh đã đánh cược còn cao hơn cả bình thường khi một người phụ nữ hoạt bát sinh động bẫy anh vào trò chơi của trái tim.

Melinda McRae kể về một câu chuyện của hai người đã phát ngán với tình yêu nhưng lại được dẫn đến với nhau bởi điều bất ngờ của tình yêu hôm Valentine.

Sandra Heath gửi đến chúng ta một câu chuyện thú vị vì bị nhầm người và trò chơi đồ chữ dẫn đến con tim bị nhốt lại.

Và câu chuyện của Anita Mills kể về một cô gái đề nghị với một quý ông đầy tai tiếng, phóng đảng vì anh phải trả giá cho món nợ đầy lãng mạn vào ngày đặc biệt này. Cô gái đáng yêu, sinh động, anh chàng bảnh bao, nổi tiếng với sự phóng đảng, và tình yêu đáng hồ thẹn, tất cả đều có vai trò trong câu chuyện - chắc chắn - là - tình yêu này, nó thực sự là một món quà đến từ trái tim.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Nàng đứng tựa trán vào gờ kiếng cửa sổ, nhìn trần trần xuống bên dưới, hình dung ngày hôm nay sẽ trôi qua như thế nào nếu nàng nhận lời mời của gia đình Hester - nếu như nàng được phép nhận lời mời đó. Nếu vậy sáng nay nàng đã rời khỏi nhà. Chừng giờ này đã đến đó nếu không có gì chậm trễ trên đường đi. Hôm nay là một ngày xuân nắng ấm tuyệt đẹp để có thể xảy ra trục trặc nào. Và giờ nàng đã ở đó, hôn chào Hester, áp má nhận nụ hôn của George Hester, choàng vai với Hester và cùng đi vào gặp những vị khách khác. Jane Mallory, bạn thân nhất của nàng sẽ sóng đôi với Hester ở đó, rồi Edward Hinton, Charles Mantel... Nàng cười thần thờ. Những người bạn cũ trước đây của nàng cũng ở đó. Và nhiều người khách lạ khác nữa.

Họ sẽ dùng trà và bữa tối, đánh bài và trò chuyện, đầu láo và cùng cười đùa vui vẻ, cho đến hết ngày. Lễ Valentine ngày mai sẽ là một ngày dài tràn ngập những cuộc chơi và dạ vũ suốt đêm. Và rồi trở về nhà vào ngày mốt. Đây sẽ là một chuyến đi rất dễ chịu và vô hại. Dễ chịu - đây là từ nói giảm đi rồi. Nó còn hơn rất nhiều chỉ là dễ chịu. Nhưng sẽ không bao giờ là như thế, đã không bao giờ như thế. Lễ Valentine chưa bao giờ là một kỉ niệm lãng mạn ngọt ngào như nàng vẫn thường mơ mộng. Nàng đã sống ở vùng thôn quê hẻo lánh này từ hai năm trước, và không ai ở đây tổ chức điều gì đặc biệt trong dịp này cả. Cha mẹ, nàng nghĩ, hình như luôn thấy ngượng ngập khi có chút không khí lãng mạn nào giữa họ. Hai năm trước, mặc dù cả nhà đều ở thành phố, nàng vẫn không được tham dự Valentine trong khi hai người đều đi vì nàng chưa đủ tuổi trình diện trước công chúng. Cha mẹ nàng luôn khẳng giữ rịt lấy những qui tắc xã hội cho là phải phép. Ngày ấy lẽ ra phải vui vẻ hơn nhiều.

Và rồi năm ngoái... Nàng tựa trán vào cửa sổ mạnh hơn. Không, nàng không nên nghĩ về lễ Valentine năm ngoái.

Đáng lẽ anh ta phải cho phép nàng nhận lời mời đó, nàng chớp mắt, xoay người khỏi cửa sổ và bước vào trong phòng đến bàn trang điểm, nàng khẽ cầm cây lược và cọ tay trên những chiếc răng nhọn nhột của nó. Nàng đã nghĩ chỉ là hình thức khi viết thư cho anh yêu cầu tham dự. Anh ta chưa bao giờ từ chối điều gì. Nhưng lần này anh ta đã làm thế. Nàng bị yêu cầu phải ở lại Readon Park. Anh sẽ về nhà vào ngày mười ba. Tức hôm nay. Và đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu cả.

Nàng đã nghĩ anh sẽ cảm thấy thoải mái hơn nếu vắng mặt nàng khi anh về. Lần cuối cùng anh ở đây là ba tuần. Nhưng họ chưa một lần ngồi cùng nhau trong một phòng, cùng đi dạo hay thậm chí dùng bữa ăn chung, trừ lần duy nhất họ đã ở cùng nhau, đương nhiên rồi. Trong một ngày họ chưa hề trao đổi qua lại quá mười từ trong suốt ba tuần đó. Nếu anh ta quá bận rộn phải nhanh chóng trở về lo công việc hay muốn ra uy với người hầu, đáng lẽ anh phải thấy mừng vì nàng sẽ nán lại nhà Hester trong mấy ngày này chứ.

Hay do chính đề nghị của nàng đã thôi thúc anh về đây. Hay anh ta muốn làm hồng luôn niềm vui hiếm hoi này của nàng. Những khoảnh khắc hạnh phúc nàng chưa từng có trong dịp lễ này. Dù vậy, nàng không có lý do nào để tự thương hại cả. Nàng đã tự gây ra cho mình. Tất cả mọi chuyện. Chính nàng

đã khiến bản thân phải đứng ở đây, giờ này, sống cuộc đời nàng đang sống.

Nàng đặt cây lược xuống và đưa mắt soi bóng mình trong gương, Amy Richmond, Bá Tước phu nhân xứ Reardon. Đôi mắt trong gương như đang giễu cợt. Nàng đang mặc chiếc đầm muslin mình yêu thích nhất, cái mà hầu như nàng không hề mặc suốt năm qua. Vào tháng hai! Ừ thì giờ đã là mùa xuân và nắng vàng đã phủ ấm ngoài cửa sổ, nhưng ngay cả như thế - muslin cũng không phải loại chất liệu vải dành cho tháng hai. Và nàng đã mặc chiếc quần trong xanh phù hợp hoàn hảo với bộ áo ngoài. Jessie đã mất gần nửa giờ nắn nót sửa lui đến khi chị ta tỏ vẻ hài lòng với kiểu tóc này. Rất hiếm khi nàng nhờ Jessie làm tóc cho mình. Nàng chỉ chải thẳng rồi cột sau gáy. Nhưng giờ chúng loăn xoăn gọn sóng. Và gần như ánh lên sáng bạch kim.

Nàng đã sửa soạn kỹ lưỡng nhất. Làm như dành cho một dịp thật đặc biệt. Làm như dành cho một người thật đặc biệt. Bởi vì anh ta trở về nhà sao? Một người chồng bội bạc, người đã kết hôn với nàng gần một năm mà không hề ân ái với nàng trong đêm tân hôn và không một ngày nào sau đó, người đã để nàng lại đây vào ngày cưới và quay về Luân Đôn liền ngay chiều hôm đó? Người đã về nhà chỉ một lần...vào dịp ba tuần đó? Người đã cấm nàng tham dự buổi tiệc Valentine đầu tiên và duy nhất của đời nàng?

Nàng đã ăn mặc thế này vì anh ta sao?

Nàng ghét anh ta.

Nàng nên vận một trong những chiếc áo vải nàng vẫn thường mặc. Bộ màu nâu - cái nàng cũng hiếm khi mặc vì dường như khi khoác lên nó sẽ hút hết mọi màu sắc và sức lực trong người. Nàng nên búi mái tóc sau gáy như cũ. Chuyện anh ta đến đây chỉ có chút ảnh hưởng gì đến cuộc sống thường nhật của nàng.

Nàng mông lung nhìn bóng mình trong gương. Nhưng ngay khi một tay đang cầm lược và tay kia đang sửa những kẹp tóc, nàng vẫn nghe thấy nó, tiếng xe ngừng lại không lắm lần được. Bụng nàng nhộn nhạo, và tay nàng rời chiếc lược. Nàng bước đến gần cửa sổ, khéo léo chọn góc khuất tránh người bên ngoài có thể thấy. Xe song mã hai bánh. Anh ta đã tự mình lái thay vì về đây với nguyên bầu đoàn hành lý của mình. Ất hẳn có người hầu đi theo.

Anh mặc chiếc áo chòang măng tô lớn dài tay và đội mũ lông tru. Anh ta ăn mặc đúng phong cách ngày đông. Rõ ràng anh ta sẽ thấy một chiếc áo muslin như một niềm vinh hạnh lớn. Một lần sóng nhục nhã ập vào nàng, và nỗi sợ hãi. Nàng có nên xuống lầu không? Hay nàng nên ở lại trong phòng và để anh ta tự tìm mình nếu anh ta muốn thế? Còn nếu anh ta không làm vậy thì sao? Khi đó tình huống sẽ trở nên không thể chịu đựng nổi. Nàng kinh hãi nghĩ đến cảnh mình sẽ đi loay quanh trong phòng nghe tiếng bước chân anh ta lên cầu thang và vào từng căn phòng. Tốt nhất là cứ xuống nhà.

Như một người vợ hiền lành, phục tùng.

Sao nàng cảm ghét anh ta đến thế.

Nàng rời khỏi phòng và từ từ bước xuống lầu. Nàng miễn cưỡng bước vào đại sảnh, thấy nhỏ bé và lạnh lẽo vì những bước phù điêu khắc xung quanh. Nàng biết rằng Morse, người gác cổng đã mở rộng cửa chính, và vài người hầu khác chìm vào im lặng. Không một ai nhìn nàng cả. Họ nghĩ sao về cuộc hôn nhân của nàng nhỉ? Ở dưới lầu họ có đang cười cợt vào nỗi ô nhục của nàng không? Nàng nắm chặt tay ép vào phía trước và ngẩng cao cằm lên. Nàng thở vài hơi thật sâu, chậm rãi.

Và giọng nói của anh bên ngoài vọng vào hướng dẫn người hầu và chào Morse, người đang cúi người theo đúng cái dáng cứng nhắc của một anh gác cổng. Có âm thanh của tiếng giày anh đi cùng lúc Morse dạt sang bên. Và rồi anh ta ở đó, choáng ngợp khung cửa rồi nguyên cả đại sảnh bằng sự hiện diện cứng cỏi, to lớn. Vẫn đẹp trai một cách uy uyển và đen giòn như bao lâu nay. Về mặt anh như đá lạnh, nhưng nàng có ấn tượng lạ lùng rằng anh đã mỉm cười trước khi bước vào đại sảnh.

Bước chân anh không hề ngập ngừng khi thấy nàng đứng đó đón anh, anh bước lại gần, dừng cách vài bước chân và ngước lên nhìn nàng:

- Phu nhân của tôi - Anh nói - Tôi tin là em vẫn khỏe?

- Tôi vẫn khỏe, cảm ơn ngài.

Nàng để ánh mắt anh trượt dọc thân hình mình. Và nàng tự hào là thân người vẫn thon thả, có lẽ thon thả hơn. Jessie đã khen - không hề khoa trương - rằng nàng thậm chí còn thon thả hơn trước.

- Và con trai tôi? - Anh ta hỏi.

Nàng cảm thấy ngọn lửa con tức giận đang liếm quanh người. Người đàn ông này không hề để mắt đến đứa con trai mình suốt hai tháng rưỡi vừa qua.

- Cũng tốt. - nàng trả lời - Cảm ơn.

- Em sẽ dẫn tôi đi thăm con trước khi tôi về phòng mình chứ - Anh hỏi.

Nghe là một câu hỏi, nhưng thực chất là ra lệnh. Nàng sẽ dắt anh ta đi thăm đứa con trai. Bất kể công việc thường nhật như thế nào. Ông chủ đã về, và ông ta muốn đi thăm con trai. Nàng xoay đầu và hướng lên lầu. Thật may mắn, nàng nghĩ, nàng đã xoay người đủ sớm để có vẻ như không thấy cánh tay anh ta đang chìa ra. Nàng không muốn khoác tay anh ta. Vì nàng không đón lấy nó, anh ta khựng lại đôi giây rồi cởi chiếc áo chòang, đưa cho anh gác cổng và theo nàng lên lầu.

Anh mừng là nàng đã bước ra đón anh. Lạy Chúa, anh mừng vì điều đó. Những dặm cuối cùng anh không cảm thấy gì khác ngoài nỗi sợ. Giả anh không viết thư báo trước về chuyến đi của mình - và chắc anh sẽ không làm điều đó nếu nàng không viết thư yêu cầu được tham dự buổi tiệc Valentine nhà

Hester. Anh sợ rằng mình sẽ đột nhiên hèn nhát quay đầu lại không đi nữa. Quay trở về Readon là một trong những quyết định khó khăn nhất trong cuộc đời anh. Lần trước ít nhất còn có lý do để quay về. Anh đã về nhà vì cuộc sinh nở của nàng, vì đứa con của họ. Trong tình huống đó thật không phải nếu ở lại một mình ở Luân Đôn, khi anh là cha đứa trẻ.

Thậm chí còn khó tin lúc quay về Readon, và thấy nàng trở nên to lớn, phục phịch, và thật xinh đẹp với hạt giống của anh đang đâm chồi trong đó.

Anh đã ở nhà trong lúc nàng lâm bồn và giai đoạn ở cữ, rồi nhanh chóng bỏ chạy về Luân Đôn. Đáng lẽ anh nên ở lại đây và làm điều gì hữu ích cho nàng. Nhưng một người làm sao có thể ở bên cạnh một phụ nữ mặt rắn như đá, môi mím chặt và cặp mắt sắc lạnh khi người đó biết bản thân chịu trách nhiệm đã làm hỏng cuộc đời cuộc cô ấy đây?

Từ cường đoạt chưa bao giờ được nói ra - Kể cả cha nàng ngay trong ngày đầu tiên. Kể cả nàng. Nhưng nó vẫn cứ đóng đinh trong đầu anh suốt năm tròn. Gần đây một năm tròn. Ngày mai là đúng một năm. Đêm cuồng khát ngày Valentine! Cuộc cường đoạt mà không ai gọi nó như thế ngoại trừ chính anh. Làm sao có thể gọi cách khác khi một người đi chơi với một cô gái, ngủ với cô ta, khiến cô ta có bầu rồi cường ép cô ấy vào vòng hôn nhân với mình? Là tội lỗi, cái đó cắn rứt anh suốt năm qua, cào xé anh mỗi khi anh nhìn vào nàng.

Và bây giờ anh đang nhìn nàng. Và muốn làm điều gì đó cho nàng. Điều gì đó giúp cuộc đời nàng bớt ngục tù hơn khi sống ở vùng thôn quê tẻ nhạt này. Điều gì đó để cuộc đời của anh dễ chịu hơn một chút, một giấc ngủ ngon quay trở lại với anh như lúc trước.

Anh mừng là nàng đã xuống lầu và không trốn trong phòng như lần trước. Anh không biết phải cư xử thế nào lúc đó, cũng như bây giờ vậy. Có lẽ anh sẽ quay trở về với cái cách đã đối xử nàng như trước kia: giữ khoảng cách với nàng rồi trở về Luân Đôn sau một hai tuần nán lại mà không làm gì cả. Với người vợ như cái gong trên cổ, cảm giác tội lỗi dần xé như khối ung thư. Và một đứa con trai anh yêu thương đến đau đớn.

Anh đã cười với Davis, người hầu già, và cả Morse, làm như họ đều rất vui về khi về nhà. Anh cũng sẽ cười với nàng, anh quyết định, nếu như nàng đi xuống đón anh. Nhưng anh biết nụ cười của mình đã nhạt đi trước khi anh bước vào đại sảnh và nhìn thấy nàng đứng đó, mảnh mai và xinh đẹp. Quá mảnh mai, và tuyệt đẹp. Nhưng thiếu nét rạng ngời của một cái gì đó - anh chưa khám phá ra, anh chưa bao giờ có cơ hội tìm hiểu nàng tường tận cả. Cái đã làm anh yêu nàng không cường lại được hai năm trước. Anh đã gây ra nét hao gầy đó. Anh chính là kẻ đã hủy diệt nét rạng rỡ đó.

- Phu nhân - Anh hỏi. Anh chưa bao giờ gọi nàng là Amy. Nàng cũng chưa bao giờ gọi anh là Huge. - Tôi tin là em vẫn khỏe? - Sau hai tháng rưỡi không gặp mặt đây là một cách lạ lùng để thăm hỏi người vợ đã cưới gần một năm.

- Cảm ơn, thưa ngài.

Anh đáng lẽ phải cầm lấy tay nàng và nâng lên môi mình. Nhưng anh ngập ngừng một chút, và khoảnh khắc ấy đã trôi qua êm thấm.

- Và con trai tôi?

Anh thường thức dậy vào ban đêm vì nhớ con, khao khát ôm lấy gói mầm sống nhỏ bé đã làm phồng lên trong anh một tình yêu mạnh mẽ đến sung tấy khi anh nhìn thấy bé còn nhầy nhụa mồ hôi và máu từ cơ thể mẹ. Con trai nàng. Nàng đã mang con anh suốt chín tháng và sinh bé ra sau một cơn đau kéo dài hơn hai mươi bốn giờ đồng hồ. Đứa trẻ có vẻ là con của nàng hơn là của anh. Nhưng khi về Luân Đôn anh lại nhớ con trai mình. Và đó là nguyên nhân bây giờ anh ở đây. Anh mong lặp lại từ đó và hỏi thăm con trai của hai người.

- Cũng khỏe. Cảm ơn.

Nàng đã lạnh nhạt đáp lại như thế. Trong mắt nàng và giọng nói đã biết nàng vẫn rất ghét anh. Cũng nhiều như ngày nàng gọi anh lại và nói nàng đã thay đổi quyết định sẽ lấy anh vì đã có một đứa bé - dạ dày anh co lại như cảm xúc ngày cũ còn nguyên vẹn. Nàng có lẽ còn ghét anh hơn trước kia - nàng đã có thời gian để suy nghĩ về điều đó.

Con trai của họ chỉ được hai tuần khi họ chia tay. Và có lẽ cu cậu đã thay đổi rất nhiều sau hai tháng rưỡi qua.

- Em sẽ dẫn tôi đi thăm con trước khi tôi về phòng mình chứ?

Trong nỗ lực để không biến nó thành lời năn nỉ, anh e ngại đã xoay nó qua hướng ngược lại. Ông chủ ngạo mạn đi thăm người thừa kế của mình, James. Anh ít khi nghĩ về con mình bằng tên. Anh nghĩ bé là con trai anh. Anh đưa tay ra trễ quá. Nàng đã xoay người dẫn anh đến phòng trẻ. Và anh khựng một chút rồi cời áo đưa cho người hầu.

Nàng mảnh mai. Không chính xác là ốm. Thân hình nàng vẫn như trước khi anh khiến nàng có thai. Hông nàng vẫn uyển chuyển theo nhịp bước chân với một nét gợi tình mà anh đoán là nàng không hề cố ý. Anh chưa bao giờ để bản thân theo đuổi nàng theo cách thông thường, mặc dù anh đã yêu nàng gần một năm trước khi chuyện đó xảy ra.

Anh không muốn được yêu. Anh không muốn hôn nhân. Anh đã “tạo dựng” cho bản thân hình ảnh một tên ăn chơi khét tiếng. Nàng như một ngôi sao phát sáng bên ngoài tầm với của anh, vì anh đã chọn cách sống đi ngoài quỹ đạo của nàng. Và cho đến bây giờ, đầu nàng đã là vợ anh và là mẹ con trai anh, nàng vẫn ở ngoài quỹ đạo xoay của anh cũng như anh ở ngoài cuộc đời của nàng vậy.

Nhưng có thứ gì đó đã thay đổi.

Người vú em mỉm cười với vợ anh và rồi, nhìn anh:

- Cậu mới thức dậy, thưa bà - chị nói - Tôi vừa thay tã lót cho cậu, nhưng cậu hình như thích để không thế hơn.

Nàng đỏ mặt, liếc anh. Đứa bé đang khóc trong nôi.

Vợ anh khom người nhìn xuống nôi khi chị vú tinh ý lui ra. Anh nhìn gương mặt nàng. Nó mềm mại, và nàng cười, và anh lại biết rằng anh đã bị đánh bật ra ngoài cuộc sống của nàng. Bởi vì nàng ghét anh.

Và rồi dạ dày anh lại nhộn nhạo. Con trai anh đã lớn lên nhiều. Cu cậu không còn là một gói lộn xộn nhỏ bé, đỏ hồng, nhăn nhúm xấu xí và xinh đẹp với mái tóc đen nhánh bất ngờ ấy nữa. Bé đã tròn trĩnh và xinh xắn, mái tóc vẫn đen, nhưng thưa hơn, óng ả và mềm mượt. Cu cậu ngừng khóc khi nghe giọng Amy hay trên thực tế là nàng đang bế cậu lên. Anh nhìn trừng trừng vào đôi mắt đen. Con trai rất giống anh, bá tước tương lai của anh. Bởi một phép lạ nào mà bé được cu rơm mang và sinh ra từ cơ thể người mẹ, nhưng vẫn rất giống cha của nó?

Anh nắm chặt tay lại ở phía sau. Anh cảm nhận một lần sóng tình yêu ập đến đau đớn. Anh nuốt mạnh, e ngại anh sẽ bật khóc:

- Con rất giống tôi - Anh nói.

- Vâng.

Chỉ một từ thôi, cụt lùn và lạnh lùng. Anh tự hỏi nàng có yêu đứa trẻ không, vì nó giống như một cái gì đó bị tròng vào tay nàng vậy. Nàng đã gom đủ can đảm ngu ngốc từ chối lời đề nghị của anh vào cái ngày sau đó - cuộc cưỡng đoạt. Nàng đã gọi anh lại năm tuần sau đó khi nàng khám phá ra rằng chỉ với một lần say đó - cả hai đều say - đã để lại hậu quả.

Có thể nàng cũng ghét đứa con như ghét anh, đặc biệt khi con rất giống anh. Nhưng chỉ một cái nhìn vào gương mặt nàng lòng anh đã yên tâm. Nàng yêu con trai như anh vậy.

- Tôi có thể bế nó không?

Một lần nữa lời năn nỉ của anh nghe giống lời ra lệnh. Anh bước đến gần và gỡ tay trước khi nàng có cơ hội trả lời. Nàng trao con trai cho anh mà không một lần nhìn anh. Nàng cẩn thận không để chạm vào anh. Nàng đã chạm vào anh vào đêm đó, tất cả mọi nơi. Với những tay và môi háo hức tìm kiếm. Nàng đã say, đương nhiên rồi. Bởi vì anh đã quá hiểu chuyện say sưa và hậu quả của nó. Anh biết chính rượu đã làm nàng trở nên táo bạo và là lời như thế. Anh đáng lẽ phải ngăn chặn điều đó xảy ra. Nhưng anh đã lợi dụng nó. Anh đã không làm gì để dụ đi con hừng khởi đó của nàng. Ngược lại là đằng khác. Anh đã sử dụng tất cả tài nghệ của mình trong đêm đó. Anh đã nhấn sâu vào cơ thể nàng theo cách hoàn hảo nhất anh có thể làm được, mặc cho ý thức về cái trách nhiệm anh phải gánh vào sáng hôm sau. Nàng đã rên lên vì đau đớn vì đam mê và háo hức tham gia đến cuối cùng cái trải nghiệm ấy. Anh vẫn nhớ con rùng động khi nàng đạt đỉnh, tiếng thút thít của niềm khoái cảm không cưỡng lại được, những cánh tay bầu chặt, làn da ướt đầm thỏa mãn. Mùi của rượu gin.

Và bây giờ con trai đang trong tay anh, với tất cả sự mềm mại, ấm áp và ngọt ngào miền thơ trẻ. Cu cậu quá bé nhỏ đến có cảm giác muốn rút khỏi tay. Miệng cậu tìm vùng da trần phía trên cravat và cổ găng nút. Anh quay mặt lại và bước đến cửa sổ để vợ anh không nhìn thấy nỗi thống khổ và cả khoái cảm lộ lộ trên mặt mình. Anh chạm một bàn tay của con trai và vuốt nó ra, bấm những ngón tay bé xíu quanh một ngón tay của chính anh. Hoàn hảo phủ trùm từ bầu ngón đến móng tay. Làm sao con người khi nhìn vào bàn tay một đứa bé, anh tự nghĩ, và không tin vào Thượng Đế đây? Ý nghĩ ấy ngỡ ngàng tóm chặt lấy anh. Anh thì thầm với con. Anh không biết mình đã nói từ gì. Cu cậu bắt đầu ọ ẹ khóc.

- Con đói rồi - Một giọng nói đều đều phát ra từ phía sau đánh thức anh.

- Con phải được bú thôi - Anh xoay người khỏi cửa sổ - Em đã chăm sóc con rất tốt, phu nhân. Cu cậu trông được lắm.

- Đương nhiên. - Cô nói, bước tới để đón bé từ anh - Tôi là mẹ mà.

Bé úp mặt vào vai nàng, lần tìm mùi sữa. Cu cậu hét to để mọi người biết sự bất mãn vì không tìm được cái cậu muốn. Nàng đỏ bừng mặt. Bá tước không muốn gì hơn là được ngắm nhìn nàng đặt đứa con anh trên bầu ngực. Anh tự hỏi nàng sẽ làm gì nếu anh không rời đi hay anh đề nghị hướng dẫn nàng cho con anh bú. Nhưng anh không có quyền chứng kiến cảnh thân mật như thế. Anh đã dùng cái tên của mình bảo vệ nàng trước dư luận bởi vì anh đã tước mất danh dự và gây tai tiếng cho nàng và bởi vì con anh đã hình thành bên trong nàng. Anh là chồng nàng theo chính xác nghĩa của từ đó. Rõ ràng điều đó đã cho anh cái quyền sở hữu bất cứ sự gần gũi nào anh muốn có. Nhưng anh đã không yêu cầu điều gì cả. Anh chưa từng là bạn hay người tình của nàng. Anh không có quyền ngắm cảnh nàng cho con anh bú trên bầu ngực.

Anh cứng mình lại và cúi chào:

- Tôi sẽ rất vinh hạnh, thưa phu nhân - Anh nói - Nếu em cùng ăn tối với tôi chiều nay.

Sẽ thật tệ hại nếu anh lại sống với nàng như cái kiểu một tuần trước ngày sinh con trai và hai tuần sau đó. Chắc chắn họ sẽ trải qua vài ngày cùng nhau trước công chúng. Và một điều gì đó sẽ phải được thiết lập. Anh ngờ rằng mình đã quyết định điều này trong khoảnh khắc nghe tin đó, anh không muốn nàng dự tiệc Valentine mà không có anh, có lẽ nàng sẽ là lời với những người đàn ông khác, có lẽ nàng sẽ yêu một người đàn ông khác, có lẽ nàng sẽ bắt đầu một cuộc tư tình khi giờ đây nàng đã hoàn thành xong nghĩa vụ cho chồng là sinh con trai thừa kế. Anh sẽ không thể trách cứ nếu nàng hành xử như vậy - nàng không nhận được bất cứ điều gì từ anh. Anh chỉ không thể chịu nổi ý nghĩ đó. Anh đã về mà không có kế hoạch nào, nhưng khi đã quyết định về đây, anh lại rất e sợ dịp lễ này, Lễ Thánh Valentine ngày mai. Cái ngày anh đã cưỡng đoạt nàng - dù chỉ có riêng anh dùng từ đó. Đó là một kỉ niệm cay đắng. Phải làm điều gì đó. Điều gì đó...

- Đương nhiên, thưa ngài - Nàng nói. Anh hầu như không nghe giọng nàng trong tiếng khóc óe óe khát sữa của con trai.

Anh xoay người và rời khỏi phòng. Anh tự hỏi họ sẽ nói với nhau điều gì, khi ngồi riêng hai người trên bàn ăn tối. Có lẽ sẽ tốt hơn nếu hai người ăn riêng như họ đã làm trong chuyến về nhà trước đây của anh.

Chúa nhân từ, anh vẫn yêu nàng, anh nghĩ, dừng lại đột ngột ở đầu cầu thang dẫn xuống phòng mình. Anh run lên với nhận thức không ngờ ấy. Run lên bởi vì cuộc gặp gỡ với nàng bây giờ và anh đã xa cách nàng lần nữa. Quá mảnh mai và đáng yêu- và quá lạnh lùng buồn bã. Anh tự hỏi nàng sẽ đáp trả anh ra sao nếu ngày ấy anh chọn cách theo đuổi nàng. Tay ăn chơi khét tiếng nhất Luân Đôn và bông hoa tươi mới nhất vừa trình diện. Có lẽ anh sẽ khiến nàng yêu anh. Anh không có kinh nghiệm nào với những cô gái ngây thơ, nhưng anh có hàng tá kinh nghiệm với phụ nữ. Giá anh đã chọn theo cách đó, anh chắc chắn có thể học hỏi nhanh chóng trải nghiệm mới để tán tỉnh một cô gái ngây thơ.

Có lẽ bây giờ nàng cũng sẽ là vợ anh, là niềm tự hào và tình yêu của đời anh. Có lẽ ánh nhìn mà nàng đã luôn có, vẻ sinh động, nhiệt thành ấy, hay bất kể là cái gì - sẽ vẫn còn. Đáng lẽ nàng sẽ nhìn anh theo cách đó. Và đáng lẽ nàng sẽ yêu anh. Đáng lẽ anh sẽ mở rộng thêm cuộc sống thay vì hủy diệt mọi giá trị sống của đời nàng.

Một ý nghĩ hoang đường. Anh lắc nhẹ đầu đi xuống nhà dưới. Nhưng vẫn phải làm một cái gì đó. Anh đã tạo ra cái vỏ ốc rỗng trong cuộc sống của nàng. Anh đã khiến cuộc sống chính anh có vấn đề. Có phải đã quá trễ để theo đuổi một phụ nữ khi đã hủy hoại rồi kết hôn rồi đẩy họ đến một tòa nhà nơi thôn quê heo lánh và thờ ơ bỏ mặc gần một năm không? Để quyến rũ nàng vào ngày lễ Valentine ư? Đó có vẻ một ngày thích hợp để thử. Trừ chuyện đó cũng có thể là sự lựa chọn tệ hại nhất trong số những dịp có thể. Anh đã tán tỉnh nàng vào ngày đó chính xác một năm trước, kéo nàng khỏi một bữa tiệc nàng đã lên tham dự và đưa thẳng tới cái giường anh đã ngủ với không biết bao nhiêu nhân tình và gái làng chơi trước đó. Giờ đã quá trễ để cố xoay chiếc đồng hồ quay trở lại, hay cố thử làm lại cho đúng.

Đã quá trễ.

Không phải vậy sao?

Có phải vậy không?

Có cách nào anh có thể quay ngược thời gian và làm những điều mà đáng lẽ đã phải làm trong quá khứ? Nhưng thực ra họ phải làm điều gì đây? Giá mà nàng không phải đã là vợ anh rồi và không ghét anh đến thế thì anh sẽ phải theo đuổi nàng thế nào đây? Anh chỉ biết cách làm sao lừa đàn bà vô giường. Anh là chuyên gia về khoản đó. Anh sẽ quyến rũ Amy thế nào nếu như nàng còn là một trinh nữ và anh là một người đàn ông muốn chinh phục nàng làm vợ?

Anh nhún vai bước vào phòng và nhìn thấy người hầu đã đến, và đã dọn xong phòng cho mình. Anh không biết phải thực hiện chuyện đó như thế nào. Nhưng có lẽ, anh nghĩ, anh sẽ có vài ý tưởng trước bình minh ngày mai. Những ký ức không đẹp của năm trước cần được xóa nhòa bằng một kỷ niệm tốt đẹp hơn. Nếu cuộc hôn nhân của họ có một cơ hội trở nên dễ chịu hơn, thậm chí một phần cũng xứng đáng để thử.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

- Làm ơn cột búi tóc cao hơn, Jessie - Nàng nói khi đang chuẩn bị cho buổi tối. Và rồi, khi nhiệm vụ đã xong, nàng nhận ra mình gần đủ lộng lẫy để đi một buổi dạ vũ. Nàng đang mặc chiếc áo lụa hồng may chuẩn bị cho Mùa lễ hội vừa rồi và chưa hề mặc trước tối nay. Trước khi Mùa lễ hội bắt đầu nàng đã lấy chồng và có con và sống - một mình - ở Readon.

Nhìn trần trần vào bóng mình trong gương, nàng quyết định nhanh sẽ thay nhanh thứ gì đó bình thường hơn.

Nhưng không còn thời gian nữa. Bên cạnh đó, nàng cần một bề ngoài sẽ lên dây cót cho tinh thần bản thân. Nàng đang sợ gần chết. Nàng đã có ý thảo một lời nhắn từ chối không xuống ăn tối cùng với anh. Nhưng nàng sẽ không làm một điều như thế được. Nàng là vợ anh, là bá tước phu nhân. Họ đã kết hôn được gần một năm. Nàng không thể co rúm nhốt mình trong phòng chỉ vì anh đã trịnh trọng yêu cầu - theo lời của anh - mời nàng cùng ăn tối? Nàng sẽ không hèn nhát như thế.

Vận nguyên bộ áo choàng và quần âu dài đen tuyền- như thể anh chuẩn bị đến tòa soạn hay câu lạc bộ Almack - áo chen trong màu bạc, găng tay len trắng toát. Thật quá trịnh trọng. Khi gặp anh ở phòng tranh, nàng như thấy một cục nghẹn tức dâng nơi cổ họng và nhịp thở đột nhiên ngưng đọng, y những lần nhìn thấy anh dạo ấy. Tay ăn chơi khét tiếng của Luân Đôn, người đàn ông nàng nên tránh xa, mặc dù anh chưa bao giờ thể hiện sự quan tâm đặc biệt đến bất cứ cô gái trẻ nào đứng túm túm trong phòng khiêu vũ hay phòng tranh của những cuộc vui trong mùa vũ hội ấy. Nàng đã yêu anh, sâu đậm - và thầm kín- từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh. Giống như hầu hết những cô gái khác thời, nàng chợt nghĩ. Cái hấp lực muôn thưở của những tay ăn chơi. Hay trái cấm. Nàng đã âm thầm dệt mộng về anh. Nàng từng áp gối vào lòng mình mỗi tối, giả vờ đó là anh. Nàng thật non dại và ngu ngốc.

Anh bước đến gần nàng và nâng ly lên:

- Chúc mừng em! Ratafia!

Anh nói khi thấy nàng đang ngập ngừng. Nàng biết mặt mình đỏ bừng khi cầm lấy chiếc ly và tự hỏi liệu anh còn nhớ - hay anh có biết - đó là rượu gin ỏ

nhà hát opera năm ấy không. Nàng chưa bao giờ dùng thử rượu gin cho đến buổi tối đó. Nó khiến nàng thấy thật kinh tởm và đầy hứng khởi. Và bốn ly rượu làm đầu nàng nhẹ bồng, ấm áp và buông trôi mọi phép tắc thường lệ. Nàng chưa bao giờ say xin theo cách nàng nghĩ về những hũ hèm. Nàng chưa quá chén đến mất cảnh giác hay đầu óc u mê. Nàng nhận biết rõ ràng mọi điều xảy ra vào lúc đó. Chỉ là nàng đã biến thành một người khác, người sẵn sàng tung hô mọi thứ và làm những việc mà bình thường chỉ hiện hữu trong những giấc mơ. Như rời khỏi buổi dạ hóa trang với Bá tước xứ Readon - nàng đã nhận ra anh từ giây phút đầu tiên, ngay cả khi anh đang đeo mặt nạ và mặc áo choàng đen phủ kín.

Đáng lẽ nàng không nên đến buổi dạ vũ hóa trang tại nhà hát lớn đấy. Không một cô gái đoan chính nào lại tham dự một sự kiện tai tiếng như thế. Nhưng nàng đang rất tức giận, tuyệt giao với cha mẹ vì cái quyết định không cho phép tham dự buổi dạ vũ Valentine Pearson, mặc dù nàng đã được trình diện trước công chúng cả một năm trước đó. Chúng ta phải tham gia buổi hòa nhạc, họ nói vậy với nàng. Có đủ thời gian cho cả hai buổi dạ vũ và buổi hòa nhạc do mùa xuân các Lễ hội luôn bắt đầu trễ hơn thường lệ. Và Duncan đã đến vào chiều đó. Duncan là người anh họ dễ thương của nàng, vô trách nhiệm đến qui sứ-đếch-cẩn-biết, người đã mang thư nhắn đến cho cha nàng và sẽ đến buổi dạ hóa trang đó. Nàng luôn luôn dễ dàng điều khiển Duncan trên những ngón tay nhỏ nhắn của mình. Cũng như thế vào buổi tối hôm đó, chống lại sự ngăn cản của cậu ta - và của cả nàng - cậu ta chấp nhận dẫn nàng theo.

“Chỉ một lát thôi đó” - cậu đã nói thế. “Chỉ một lát thôi mà” - nàng đã gạt đầu.

Nhưng cậu ta là một con tắc kè hoa đổi màu bất cần và xuất hiện trong buổi dạ vũ chỉ vừa đủ quên sạch mọi thứ về nàng. Người hầu đã mang cho nàng một ly rượu và, đang chới chới trong không khí buổi dạ hóa trang, nàng đồng ý. Rượu khiến nàng thư giãn. Rồi trái tim đánh cái thịch, một quý ông cao to mặt nạ đen đã mời nàng ra nhảy. Nàng đã khiêu vũ với anh ta hơn một giờ đồng hồ trước khi đồng ý rằng sẽ thoải mái hơn nếu đến một góc riêng tư nào đó. Nàng chỉ bật một tiếng phản đối nho nhỏ khi thấy mình đứng bên ngoài nhà hát, trong cỗ xe và rồi trong một căn phòng sang trọng xa lạ một mình với anh ta.

Nàng say nhưng không hề mất ý thức, không hề.

Nàng có thể nhớ hết mọi chuyện. Nàng có thể nhớ cảm giác miệng anh ra sao và cảm giác chóiang vắng pha lẫn hứng khởi khi anh dứt lưỡi vào miệng nàng. Nàng có thể nhớ sự di chuyển của bàn tay anh và những điều anh đã làm với nó. Nàng có thể nhớ sức nặng và cả nét nam tính lộng lẫy của cơ thể anh. Nàng có thể nhớ khoảnh khắc anh đi vào trong người nàng. Nàng vẫn nhớ con kinh ngạc khi cái đau đón không kinh khủng như đã nghĩ và nhận ra rằng con say đã hoạt động như một kiểu xoa dịu cơn đau. Nhưng không hề giảm đi khoái cảm. Hoàn toàn nhận biết nỗi sợ hãi ngọt ngào khi nàng rên lên, chào đón mỗi giây khắc của cuộc chơi cuồng khát thân mật nhất giữa hai thân xác. Điều đó đã xảy ra. Ít nhất diễn ra với một tay chơi đầy kinh nghiệm thì phải thế. Nó rất tuyệt vời.

Nhưng nàng đã đánh giá quá thấp nỗi khủng hoảng mà sự tình rượu mang lại sau đó.

- Tôi không bỏ thuốc độc đâu - Anh nói.

Nàng nhìn lên anh, ngạc nhiên. Có lẽ thời gian đã ngưng đọng rất lâu, nàng ắt đã nhìn chăm chăm vào ly của mình.

- Hay em muốn dùng loại nào mạnh hơn - Anh hỏi. Cái từ “gin” gần như được treo lơ lửng trong không khí.

- Không - Nàng nói - Tôi phải giữ cho sữa mình tinh khiết.

Dường như đó là một điều quá riêng tư để nói ra. Nhưng nàng đã nói với anh điều gì kia chứ? Và anh sẽ nói với nàng điều gì đây? Nàng nhận thức đầy đủ hơn về điều lâu nay nàng đã biết, họ hoàn toàn là những người xa lạ. Trước Lễ tình nhân năm ngoái, họ chưa từng trò chuyện. Giờ họ đã kết hôn và có chung với nhau một đứa con, nhưng họ hiếm khi nói với nhau quá mười từ mỗi lần.

- À, vâng - Anh nói, và nàng biết mắt anh đang trượt xuống ngực nàng. Nàng nâng ly lên môi và nhận ra tay mình không vững.

- Bữa tối đã sẵn sàng. Tôi đã bảo Morse là chúng ta sẽ vào ngay khi em xuống lầu.

Anh nhắc ly khỏi tay nàng và giơ tay cho nàng.

Họ đã làm tình, nàng nghĩ, nhớ cảm giác anh ở sâu trong nàng, anh đã ở đó, và cảm giác anh căng phồng ở đó. Nhưng ngoài nó ra, họ gần như chưa từng đụng chạm vào nhau. Nàng khỏa tay mình vào tay anh, những ngón tay chạm hờ mu bàn tay anh. Và nàng cảm nhận một sự cảnh giác nhục thể gần như không chịu đựng nổi.

Điều gì xảy ra nếu anh về đây để yêu cầu quyền làm chồng của mình? Ý nghĩ lóe lên và nàng nhận ra những ngón tay mình tự nguyện áp vào tay anh. Ý nghĩ đó chưa hề len lỏi vào đầu óc nàng cho đến giờ phút này. Nàng đã cho là anh chưa hề đòi quyền lợi của mình trong cả một năm dài hôn nhân thì anh sẽ không bao giờ nữa. Nhưng có lẽ tình trạng bầu bí đã khiến anh kiên cường. Tháng mười một vừa rồi rõ ràng chuyện sinh nở James đã kiểm soát lại. Bây giờ đã ba tháng trôi qua anh bắt xem xét tình trạng sẵn sàng lại của nàng.

Nếu anh về đây vì chuyện đó? Nếu tối nay...?

- Nếu tôi để em ngồi ở cuối bàn - anh nói - Chúng ta sẽ phải hét lên mới nghe được tiếng nói nhau.

Anh kéo ghế cho nàng bên phải anh, và ngồi ở giữa bàn, nơi nàng thường ngồi. Anh dự định sẽ trò chuyện gì đây? Anh có vẻ rất gần gũi. Căn phòng dường như rộng kinh khủng. Sự hiện diện của Morse và người hầu chỉ càng khuếch đại nó thêm thôi.

- Con trai của t..., James có ngoan không? - Anh hỏi - Con có quý gì em không?

Nàng bực mình với câu hỏi. Đó giống như một sự xâm phạm đời tư vậy. James là con nàng. Nàng rất bực anh đã ôm con nàng trong tay sáng nay và quay người đưa bé đến cửa sổ như đóng sập cửa trước nàng vậy. Nàng bực mình vì cách nói của anh.

“Vậy con cần phải ăn”, như thể nàng không hề biết về điều đó vậy. Chứ anh nghĩ làm thế nào nàng xoay sở những lúc không có anh ở đây?

- Con là niềm hạnh phúc của tôi. - Nàng nói, không nhận ra từ ấy khi phát ra nghe kịch cỡm như thế nào. - Đương nhiên cu cậu không có vấn đề gì. Bây giờ con thường ngủ hết đêm. Đó là rất tốt khi bé chỉ mới ba tháng thôi.

Câu chuyện dường như đã kết thúc. Nếu anh muốn một đứa con khác thì sao? Điều này chưa bao giờ hiện hữu trong đầu nàng trước đó. Có nhiều phụ nữ hay sinh con năm một. Ý nghĩ mang bầu tiếp quá sớm, và lại phải trải qua cơn đau đớn khi lâm bồn, khiến nàng hoảng sợ. Và nhục nhã. Nàng không có lý do gì để phàn nàn nếu đó là nguyên nhân anh trở về nhà. Nàng là vợ anh. Nàng đã không thực sự nhận ra mình yếu đuối và bất lực ra sao cho đến giờ phút này. Sự bất lực của mọi người vợ, bản thân không thể tự mình làm chủ. Có lẽ anh sẽ ở lại đây cho đến khi bào thai mới đã thành hình, và anh lại về Luân Đôn với những người đàn bà khác, đến đúng lúc lại quay về đón chào sự ra đời của đứa con trai khác. Không còn nghi ngờ gì nữa chuyện anh muốn một đứa con trai khác.

Đó là nguyên nhân vì sao anh về nhà. Anh vẫn chưa nói nguyên nhân tại sao. Biết đâu chỉ là muốn làm hồng ngày lễ Valentine khi nàng nghĩ cũng giờ phút này, đáng lẽ nàng đang thoải mái với Hester và những người bạn khác.

- Kể cho tôi nghe về con trai của chúng ta đi nào, phu nhân.

Giọng anh mềm mại, nhưng là mệnh lệnh không thể làm lẩn được.

Anh dường như lưu lại đây để hiểu thêm về James. Nhưng anh sẽ nhớ sự hào nhoáng của Luân Đôn nếu anh làm điều đó. Nàng nhìn anh. Đôi mắt đen của anh - nàng vẫn nhớ chúng đã rơi chăm chăm vào mắt nàng khi cơ thể anh di chuyển trong nàng - cái nhìn kiên định chiếu thẳng vào nàng.

Nàng liếm môi mình:

- Con thích ngủ sấp - nàng nói - với chân co lên bên dưới. Lúc đó nhìn thật kì dị. Con đã thể hiện một tính cách không dễ chịu gì trước khi mình kịp khám phá ấy.

- Tôi ngủ sấp - Anh đáp.

Nàng nuốt bật cười và rồi làm thế thật. Tiếng cười có vẻ căng thẳng và hơi lạc lõng.

- Thật lạ là điều đó cũng có thể di truyền - Anh nói - Có lẽ tôi lên kể cho em nghe vài điều kì cục về tôi để em biết điều sẽ chờ đón nhé?

“Điều đang chờ đón của James hay từ anh đây?” Nàng nhìn lên anh.

Dường như anh đã đọc được suy nghĩ nàng.

- Khi con lớn lên. - Anh nói sau một chút khựng lại.

- Được - Nàng nói - Em không biết gì về anh - Lời thừa nhận ấy bật ra khiến mặt nàng bừng đỏ.

Khá bất ngờ là anh bắt đầu kể về thời thơ ấu và giai đoạn học hành ở trường. Nghe có vẻ anh đã có một tuổi thơ khá cô đơn và anh rất yêu những năm tháng đi học đó.

- Tôi đã thề - anh nói- nếu tôi có một đứa con, bé sẽ có anh chị em.

Rồi, phải rồi. Ôi lạy Chúa, nàng đã đoán trúng. Nàng đã không nghĩ đến nó. Nàng chưa chuẩn bị cho điều đó. Đã quá lâu. Mặc dù nàng có thể nhớ nó rất rõ, nó như đã xảy ra cho một người nào khác. Và với một người khác.

Anh đột ngột đứng lên:

- Em đã ăn xong chưa? - Anh hỏi- Để tôi đưa em vào phòng tranh nhé.

- Tôi xin lỗi - Nàng cảm thấy ê mặt nữa rồi - Tôi nên rời đi để anh đến phòng khách vài phút trước.

- Không phải tôi nay - Anh nói, nắm lấy cánh tay nàng và dẫn nàng vào phòng -

- Em vẫn chơi pianoforte chứ?

[Pianoforte: Năm 1709, người thợ chế tạo harpsichord người Ý Bartolomeo Cristofori chế tạo chiếc piano đầu tiên trên thế giới gọi là piano et forte (mạnh và nhẹ). Không lâu sau, những người thợ khác tạo ra những chiếc pianoforte với búa. Tiếp đó, pianoforte thay thế harpsichord và clavichord bởi nó có những ưu điểm mà các nhạc cụ phím khác không có. Fortepiano là một nhạc cụ dây-búa có khả năng tạo ra những sự thay đổi âm thanh nhỏ thông qua sự bấm phím mạnh hay nhẹ của người chơi. Đến khoảng năm 1850, từ "fortepiano" được thay thế bởi từ "piano". Vào những năm đầu thế kỉ 18, piano không mấy thu hút được sự chú ý và ủng hộ. J.S. Bach có lẽ thích clavichord, nhạc cụ mà ông đã quen chơi và cũng là nhạc cụ chơi dễ hơn.]

Vẫn à? Anh đã nghe nàng đàn sao? Nàng không thể tin anh đã chú ý đến nàng cho đến khi con người say xỉn liêu xiêu đó lọt vào mắt anh trong buổi tiệc ở nhà hát lớn.

- Và hát nữa? - Anh nói - Em thường hát tông nữ trầm rất dễ thương. Tôi không nghĩ có lý do nào mà em không còn hát nữa.

- Tôi chơi đàn và hát vì thú vui của mình thôi. - Nàng nói.

- Và tối nay em sẽ đàn cho tôi nghe. - Anh nói - Nếu em không phiền.

“Nếu em không phiền” ư? Làm như nàng có sự lựa chọn vậy.

Anh đứng đằng sau nàng trong khi nàng đàn và hát. Nàng không biết anh phản ứng ra sao, mặc dù mỗi lúc nàng dừng lại thì anh lại yêu cầu hát nữa. Sau hơn một giờ, nàng đứng lên:

- James đã chuẩn bị ăn rồi - nàng nói. Và nàng cũng vậy. Ngực nàng đã đầy và nặng sữa.

- Chắc chắn không để con đợi được. - Anh nói, gật đầu với nàng.

Nàng ngập ngừng một chút trước khi xoay người ra cửa, chờ anh nói thêm nữa, chờ anh ngụ ý là sẽ đến phòng nàng lát nữa. Một phần trong nàng - cái phần phản bội, không chờ đón ấy - hy vọng anh sẽ nói thế. Nàng đã không thể chịu nổi cái cảnh báo đầy hấp lực của anh cả chiều nay.

- Đưa tay cho anh - Anh đột nhiên nói, xòe tay mình ra.

Nàng đặt tay phải vào anh, tự hỏi anh định kéo nàng ngã ập vào anh sao. Nàng thật khó thờ:

- Tay trái của em nữa. - anh lại tiếp.

Nàng nhìn anh không hiểu khi nàng vâng lời.

Anh không nắm chặt tay nàng. Thay vì vậy, bàn tay còn lại chạm vào nhẫn cưới và rút nó ra khỏi ngón tay nàng. Anh thả chiếc nhẫn vào túi áo. Nàng đã không hề tháo chiếc nhẫn từ khi anh luồn nó vào ngón cưới. Ngay cả khi ngón đeo nhẫn của nàng phồng lên trong quá trình mang thai, nàng vẫn không nghe theo lời bà mẹ tháo nó ra. Ngón tay ấy giờ nhìn trơ trụi lạ lùng.

- Vật này, anh tin rằng - Anh nói rất nhẹ nhàng - là một vật cản đường. Mặc cho sự thật chúng ta đã có với nhau một đứa con trai, chúng ta cũng chưa hề có những ràng buộc để tưởng thưởng chiếc nhẫn, đúng không nào?

Nàng thần người vì kinh ngạc. Suốt buổi tối, nàng đã chờ đợi để bị gọi lên giường. Thay vì vậy anh muốn đẩy nàng khỏi anh, để kết thúc cuộc hôn nhân của họ. Anh sẽ làm vậy sao? Anh sẽ từ chối viện trợ cho nàng nữa sao? Hay anh sẽ tước lấy con của nàng?

- Ít nhất trong ngày mai - Anh nói - Chúng ta sẽ như chưa hề kết hôn, phu nhân. Nhưng anh không thể gọi em như thế, phải không, Amy. Ngày mai em sẽ là Tình nhân của anh, Amy nhé.

Nụ cười mím môi ấy không chạm đến mắt anh, và anh nâng đôi tay trần nàng lên môi.

Cái gì? Đầu óc nàng không thể dịch được từ của anh sang bất cứ ngữ nghĩa nào. Anh định làm gì đây?

- Anh chắc là - Anh nói - con trai chúng ta không muốn đợi một bữa ăn trễ đâu. Nó giống cha nó ở điểm đó đấy. Chúc ngủ ngon, Amy.

Nàng liếm môi và nhận thấy một ánh sáng lóe lên của - khao khát ư? Khi mắt anh đột nhiên sụp xuống hơi lúng túng.

- Ngủ ngon, thưa ngài - nàng nói, rút tay mình khỏi anh và đi nhanh về phòng. Ngay cả khi nàng đang đứng ở cửa trước, anh mở nó cho nàng và đóng lại nhẹ nhàng phía sau.

“Ngày mai em sẽ là Tình nhân của anh, Amy”. Đó là điều anh đã nói, anh chưa bao giờ gọi tên nàng trước đây. Trừ trong buổi lễ kết hôn. Nàng đã không nhớ được một từ nào của buổi lễ đó. “Em sẽ là tình nhân của anh”.

Bất cứ anh có ý gì, và anh có ý gì khi rút nhẫn khỏi tay nàng và nói với nàng đấy là vật cản đường chứ. Đầu gối nàng mềm nhũn như thạch khi cô hết sức đi lên cầu thang đến phòng trẻ. Và nàng ngạt thở như leo lên mười cầu thang chứ không phải là hai.

Anh có ý gì đây? Anh định làm gì đây? Một sự lặp lại ngày Lễ Tình nhân trước đây sao? Nàng đã từng là tình nhân của anh rồi mà, nàng kết luận.

Cu cậu không màng che giấu con tức giận vì phải đợi đầy mười lăm phút trong con đôi còn cào.

Ý tưởng ấy đến với anh chỉ trong khoảnh khắc. Nếu đó được gọi là ý tưởng. Anh đã quyết định sẽ sử dụng buổi tối này để cố tạo dựng một chút thoải mái giữa họ, cố gắng để hiểu nàng thêm một chút, và cố biểu lộ chút gì đó từ anh. Anh dự định cho ngày mai giống như vậy trong hy vọng rằng, cuối cùng sẽ có một loại quan hệ nào đó giữa họ. Một chút tình bạn và sự tôn trọng, có lẽ thế.

Buổi tối đã thành công hơn anh mong đợi. Họ đã nói chuyện suốt bữa ăn, lấp đầy sự im lặng bằng những câu chuyện trong cuộc sống của họ. Nó rất căng thẳng, rất tự chịu, nhưng hơn bất cứ thứ gì họ đã có - hay thậm chí đã cố thử - trước đây. Anh ngờ rằng chuyện âm nhạc trong phòng khách sau đó chỉ vì anh không nghĩ ra cách nào khác để giữ buổi nói chuyện lâu hơn. Và còn quá sớm để trở về phòng. Bên cạnh đó, anh luôn ngưỡng mộ tài chơi đàn của nàng và hiểu kì bởi giọng nữ trầm đều đặn ấy.

Anh đã đứng đằng sau nàng khi nàng đàn và hát, để anh có thể ngắm nhìn nàng một cách thoải mái. Và anh tự hỏi không biết nàng sẽ làm gì nếu anh buông mình theo bản năng, cúi xuống hôn làn gáy nàng đang duỗi người xuống piano. Hay anh sẽ luồn tay dưới vai nàng và áp vào bầu ngực - căng đầy với sữa cho con trai anh. Anh ghen tỵ với con trai. Anh đã tự hỏi, nhìn vào nhăn cười của nàng, nàng có luôn mang nó không, hay nàng vừa đeo nó trở lại, có lẽ vậy, khi biết anh sẽ về nhà. Nếu vậy thật mỉa mai thay.

Và ý nghĩ đó đã ập tới. Thôi thúc muốn xóa bỏ mọi điều giữa họ - ngoại trừ con trai anh - và tất cả những gì không phải vậy. Cái nhu cầu xóa bỏ quá khứ và bắt đầu lại từ đầu.

Vào ngày Lễ Valentine, ngày của những đôi Tình nhân, ngày mà mọi chuyện bắt đầu trở nên sai trái với họ. Và anh lấy chiếc nhẫn ra, cái biểu tượng của cuộc hôn nhân mà thực chất chà ra hôn nhân, và gạt khỏi đầu óc anh ý nghĩ đã lờn vờn trong đầu suốt cả tối, ý nghĩ rằng anh sẽ đến giường nàng và cố chiến thắng nàng bằng khát khao thể xác.

Dường như cũng là một kế hoạch tốt để chiếm lấy nàng làm tình nhân của anh. Trừ một chuyện là với anh, ngày Valentine lâu nay luôn không có ý nghĩa gì hơn một cuộc rong chơi. Anh không biết làm cách nào với một cô gái trẻ ngây thơ. Nếu anh muốn xóa sạch chuyện năm ngoái và tất cả điều đã xảy ra từ trước - đặc biệt là con trai anh - và nàng vẫn là một cô gái trẻ ngây thơ. Có lẽ nàng vẫn là như thế. Anh không biết sao nàng có thể đến buổi hóa trang đó, nhưng anh biết nàng không được phép đến đó. Và anh biết nàng sẽ không hành xử như thế nếu nàng không thử chơi đùa với món rượu gin.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Anh dậy sớm vào sáng hôm sau, qua một đêm gần như không ngủ, bước xuống nhà bếp, bà bếp đang nướng thịt muối trên chảo với những ngón tay uyển chuyển như tung hứng còn cô hầu há hốc mồm mà nhìn. Bà bếp là gia nhân của cha anh từ khi anh có thể nhớ. Bà ta đã nấu món ăn như tung hứng cũng từ khi anh bắt đầu in kí ức vào đầu.

- Làm sao để quyến rũ một cô gái trẻ trong Ngày Tình nhân đây? - anh hỏi.

- Hãy ngồi xuống bàn như một quý ông thực sự đi - bà nói, giống như bà đã nói với anh bấy lâu nay - và tôi sẽ làm cho ngài một đĩa thịt xông khói với trứng. Nhưng không táy máy một ngón tay nào đấy nhé. Ngài không cần phải quyến rũ cô trinh nữ trẻ nào nữa cả. Ngài đã có vợ rồi.

- Làm sao ta có thể quyến rũ một cô vợ trẻ trong ngày Tình nhân? - Anh cười với bà và ngồi xuống. Vì sao thức ăn trong nhà bếp luôn có vẻ ngon lành hơn trong phòng ăn nhỉ?

- Ba trứng? Bà đang cố vỗ béo tôi à?

- Ngài phải tử tế với phu nhân, thế thôi. - Bà bếp nói - Chỉ với chuyện cô ấy luôn xuống đây mỗi ngày để xem thực đơn, chưa bao giờ táy máy bốc thử thức ăn của tôi, và luôn nói cảm ơn khi tôi đưa cho phu nhân táo hay bánh tạc vừa nấu. Luôn ân cần dỗ dành cậu chủ James khi quấy khóc. Cậu rất giống ngài. Sau này rồi tôi cũng sẽ phải để mắt đến những quả táo và bánh khi cậu ấy đến gần thôi.

Người làm vườn đi vào nhà bếp. Một gia nhân lâu năm, ông ấy không nói gì khi thấy ông chủ ngồi trong nhà bếp miệng nhồm nhoàm bữa ăn sáng. Ông hơ bàn tay trước lò sưởi.

- Những cành hồng vừa hé nụ trong vườn, thưa ngài. - Ông ta cười.

Bá tước nói:

- Chúng rất thích hợp cho Lễ Tình nhân phải không, Jenkins?

- Là điều kỳ diệu. - Người làm vườn đáp - Tuyệt vời hơn cả kim cương, thưa ngài.

Morse, đứng ở cửa ra vào, uy nghiêm và chính tề mặc dầu bây giờ còn rất sớm, có vẻ khó chịu khi thấy ông chủ đang dùng bữa không kiểu cách như thế. Nhưng ông ta không nói gì. Ông sẽ khiển trách nhà bếp sau, mặc dù ông biết họ đều là những gia nhân tốt nhất, ông nghĩ. Nhà bếp có những qui tắc riêng của bà.

- Chúng ta sẽ thảo luận về ngày Lễ Tình nhân. - Bá tước nói, đẩy người ra tới nhà bếp, anh nhón tay bỏ thêm ba lát thịt xông khói và hai miếng bánh mì nướng vào đó.

- Và cách làm sao tán tỉnh một người vợ trẻ trong dịp này.
- Âm nhạc, thưa ngài - Morse khẽ nói, khom người và trải một chiếc khăn trắng vào lòng ông chủ. Ông sẽ nhắc nhở bà bếp về điều này luôn.
- Gia đình Reverend Williams có một cháu trai làm trong giáo xứ. Anh ta là một tay vĩ cầm thành danh. Anh ta chơi cho nhóm Prince Rengent.
- Và cô Williams vẫn còn ở nhà chứ? - Bá tước hỏi - Cô ấy là một tay dương cầm xuất sắc.

Có lẽ còn hay hơn vợ anh, anh đoán vậy.

Người quản gia gật đầu:

- Họ chơi rất tuyệt. - Bà bếp nói - Họ chơi ở nhà thờ vào thứ bảy vừa qua. Cô Williams trên chiếc organ, đương nhiên rồi. Tiếng đàn anh ấy nghe không giống tiếng mèo gào, không hề đó. Tôi chưa hề nghe tiếng vĩ cầm nào trước đây mà không thấy giống tiếng mèo gào cả. Cả tiếng đàn của ngài nữa.
- Vâng - Bá tước đồng ý - Những bài học vĩ cầm của tôi đâu có kéo dài đâu, phải không? Dường như mọi người đều ngầm đồng ý là tôi không có tài cán gì trong bất cứ ngón đàn nào rồi.
- Thưa ngài, chúng tôi chỉ bàn tán dưới lầu thôi - bà bếp nói, trong khi Morse khựng lại và người làm vườn bật cười còn cô hầu há hốc.
- Âm nhạc. - Bá tước nói, tráng hết phần mỡ cuối cùng từ phần thịt xông khói với bánh mì - Và hoa hồng. Và ánh nến, và khiêu vũ. Tôi thích thế. Chuẩn bị nó đi nhé Morse?
- Một buổi tiệc ư? - Bà bếp hỏi, nhìn có vẻ báo động - Tôi không thể làm nó qua loa được. Chắc chắn sẽ không. Ngài muốn phục vụ gì?
- Một bữa tiệc dành cho hai người - Bá tước nói - Có lẽ cần chút lãng mạn hơn là bữa tiệc cho năm mươi người - Cô đồng ý chứ? - Anh nhìn thẳng vào cô hầu đang há hốc.
- Ôi vâng, thưa ngài - Cô nói, đỏ bừng mặt - Người đàn ông mà cô gái thấy đầu tiên trong ngày Lễ Tình nhân sẽ là chồng cô ta, thưa ngài - Cô ta thêm vào chả ăn nhập vào đâu cả. Cô lại nhún mình cúi chào lần nữa.
- Đó là nguyên nhân vì sao cô cứ trở mắt nhìn Roger trước khi gà kịp báo sáng phải không? - Jenkins vừa nói vừa cười lục cục - Và anh ta cũng trở mắt nhìn lại đó, phải không Sal?

Mặt Sal đã chuyển sang màu tía.

- Dọn đĩa mỡ đi- Bà bếp bảo cô ta - và lau sạch vụn bánh. Vài người có thể sở hữu một cái đĩa to bằng cái nhà mà vẫn còn những vụn bánh lấm tấm trên đó đấy. Phu nhân chúng ta đã có chồng. Mặc dù thỉnh thoảng vài người cũng tự hỏi có thật vậy không.

Bá tước đứng dậy:

- Chẳng có gì hại cả nếu làm tất cả mọi việc mà mọi người đã gợi ý. - Anh hỏi - Thường thì khi nào vợ tôi dậy?
- Phu nhân dậy sớm hơn tất cả mọi người - Bà bếp nói - và cho cậu James bú. Nhưng sau đó cô ấy quay trở lại giường. Jessie sẽ mang chocolate đến sớm. Là một điều xấu hổ khi một người đàn ông hỏi về điều như vậy về người vợ đã cưới hỏi của mình đấy.
- Nếu bà ngừng cầu nhàu và đổ thêm chocolate vào tách cho tôi - Bá tước nói - Tôi sẽ thực hiện công việc của cô hầu cho phu nhân vào sáng nay.

Sal thở dài, người làm vườn cười lục cục, Morse cứng người lại và bà bếp rót thêm sữa. Bá tước cầm khay chocolate còn bốc khói của vợ lên và đi theo cầu thang dành cho gia nhân đến phòng nàng. Dường như thời gian quay lại thời xa xưa trong nhà bếp, có lẽ anh đã trải qua phần nhiều thời thơ ấu ở đây. Cha mẹ luôn quá bận rộn để chăm sóc anh, và nhũ mẫu là một sinh vật bất cần, người thích ngồi tán chuyện trong phòng quản gia hay bất cứ nơi nào của phòng trẻ. Anh yêu người nhũ mẫu của mình.

Nhưng giờ đây nó không giống ngày xưa nữa rồi. Hôm nay là Ngày Lễ tình nhân. Và anh đang chuẩn bị quyến rũ người phụ nữ anh đã tán tỉnh và hủy hoại chính xác một năm trước rồi kết hôn sáu tuần lễ sau đó. Anh đang trên đường cố gắng xóa bỏ năm kỷ ức xấu xa kia. Và có lẽ là một nhiệm vụ nghe quá dễ nản lòng.

Chính chiếc nhẫn đã đánh thức nàng dậy. Hay đúng hơn là sự vắng mặt của nó khiến tay nàng lần tìm cho đến khi nhận ra nó không còn ở đó nữa. Nàng nhớ rằng đêm qua khi nàng thao thức cố gắng dỗ giấc ngủ. Cô hiểu cho được cái anh đã nói và đã làm. Cô làm ngơ chuyện anh đang ngủ trong phòng chính, cách phòng nàng chỉ một phòng thay đồ chung. Tuyệt vọng thừa nhận rằng nàng muốn anh. Nhu cầu của người đàn bà bắt đầu trời dậy nói rằng cơ thể nàng đã phục hồi hoàn toàn sau thai nghén và sinh nở. Nàng biết rằng vài tuần nữa nàng sẽ hai mươi, rằng mùa xuân đang đến, rằng nàng sẽ phải học cách sống với cuộc đời không có người đàn ông trong đó.

Làm sao một người có thể học được điều này chứ? Niềm khao khát vẫn hiện hữu ở đó, cảm lạnh, không được thấu hiểu hoàn toàn, bị chối bỏ, thậm chí còn trước cái đêm hóa trang ấy. Nhưng giờ nàng đã có một người đàn ông, mặc cho cái tình cảnh xấu xí của hoàn cảnh, nàng biết điều cơ thể mình đang cần. Nàng biết rằng nàng sẽ không bao giờ được trải nghiệm lần nữa. Thật khó để chìm vào giấc ngủ khi biết anh đang ở phòng kế cạnh. Biết rằng anh là chồng nàng và là cha của James. Biết anh đã lấy lại nhẫn khỏi tay nàng và gọi đó là vật cản giữa hai người. Biết anh nói rằng nàng sẽ là tình nhân của anh vào ngày mai.

Và bây giờ, nàng nghĩ, xoắn lấy chiếc nhẫn không nằm ở đó, sự thiếu thốn chiếc nhẫn đã đánh thức nàng, hôm nay là ngày Lễ Tình nhân. Nàng không có nhẫn, không có hôn nhân, không có lý do gì để thức dậy và bị chồng ghẹo. Nàng ước sao mình có thể thức dậy và biết rằng anh đã ra đi lần nữa, lấy chiếc nhẫn của nàng theo. Vật tượng trưng duy nhất cho cuộc hôn nhân của hai người - ngoại trừ James. Nàng ước sao nàng có thể sống một mình với con nàng lần nữa giống như ba tháng vừa qua. Nàng đã tạo dựng cuộc sống mà con nàng là thế giới của mình. Nàng đã lấy tình mẫu tử làm lẽ sống cho cuộc đời.

Jessie đã vào phòng và để chocolate trên bàn, nàng biết thế và mở mắt. Có gì đó không bình thường chút nào. Mặc dù Jessie chưa bao giờ làm việc gì quá lố mớng như lay nàng dậy hay hét vào tai nàng, chị ấy vẫn thể hiện sự hiện diện của mình khá rõ ràng, quét phòng, mở rèm khá rõ tiếng. Sắp xếp mọi thứ cẩn thận những xô chậu và gương lược trên bàn trang điểm, hăng giọng. Jessie biết rằng nàng rất trân trọng buổi sáng, rằng nàng ghét bị ngủ quên, và thậm chí sau những đêm khi James quấy hơn và quyết định ăn bữa đêm vào những lúc đặc biệt hơn bình thường.

Nàng xoay lưng lại, duỗi thẳng chân, nâng cánh tay lên và ngáp thật to.

Và nhận ra ai đó đang đứng ở cửa sổ nhìn nàng. Rõ ràng không phải Jessie

- Oh - Nàng thốt lên.

- Chào buổi sáng - Anh nói.

Nàng không đội mũ ngủ, nàng nghĩ, thất kinh. Tóc nàng phải là một mớ cực kì lộn xộn. Thường là thế khi nàng ra khỏi giường vào buổi sáng. Anh đã đứng đó bao lâu rồi? Anh đang làm gì ở đây kia chứ? Nàng cảm giác một làn sóng phản bội nhói lên sâu trong dạ con. Nhưng anh không mặc chiếc áo ngủ hay áo khoác dài. Anh đã đi đôi giày bốt và quần âu và một chiếc áo khoác tối màu. Anh nhìn rất - tuyệt diệu. Một tay nàng bắt giắc chải lại tóc mình, nhưng nó cũng vô phương.

- Anh mang chocolate lên cho em - Anh nói - Nên uống khi còn nóng em ạ.

- Ồ - Nàng lại thốt lên nhìn vào cái tách. Nàng được khuyên nên ngồi dậy và uống nó à? Nàng đang mặc áo ngủ. Nó cũng rất đúng mực và không hề hang hơn những chiếc áo khác. Nhưng nó vẫn, là một chiếc áo ngủ. Nhận thức đánh mạnh vào nàng là thật nực cười khi nàng cảm thấy bối rối cho người chồng đã hơn một năm của mình nhìn thấy mình trong chiếc áo ngủ. Đặc biệt khi chỉ một năm trước đây, chính xác là một năm trước, anh đã làm điều đó với nàng và hai người đã có với nhau một đứa con.

- Đừng ngồi dậy- Anh nói, bước lại gần - Em đang bối rối khi có anh ở trong phòng. Đúng là anh không nên đến đây. Anh chỉ muốn chắc chắn anh là người đàn ông đầu tiên em nhìn thấy sáng nay thôi.

Nàng nhìn chằm anh, bắt giắc kéo chiếc vải giường lên cằm.

- Hôm nay là ngày tình nhân - anh giải thích - Có một tục lệ về người đàn ông đầu tiên gặp một người đàn bà trong ngày này, Sal đã kể cho anh.

- Sal? - Nào nàng như bị táng mạnh, vì từ ngữ của anh gây nên - Sal, cô hầu bếp à?

- Cô ấy đã đến chuồng ngựa từ rất sớm - Anh nói - để chắc chắn Roger là người đàn ông đầu tiên cô ta thấy. Roger đã chấp nhận nó, có phải đó là anh chàng đẹp trai mới đến chuồng ngựa của anh phải không?

Nàng gật đầu, cảm thấy rất ngu ngốc. Anh đang muốn nói gì đây?

- Người đàn ông chưa vợ đầu tiên mà một cô gái nhìn thấy vào ngày Lễ Tình nhân sẽ là chồng cô ta - anh kết luận.

- Nhưng chúng ta đã kết hôn rồi mà.

- Không - Anh đặt một ngón tay lên môi nàng. Ngón tay ấm áp và nam tính phảng phất mùi thịt xông khói.

- Không phải hôm nay. Hôm nay chúng ta là những người độc thân. Và việc anh đến phòng em là không phải phép. Hôm nay em là Tình nhân của anh. Anh sẽ giành lấy em bằng sự thật anh là người đàn ông đầu tiên em nhìn thấy hôm nay, không tính đến con trai chúng ta.

Nàng hiểu rồi. Dù chỉ một phần thôi. Nàng không biết anh có ý gì khi bảo nàng trở thành tình nhân của anh. Cũng giống như năm ngoái sao? Nàng không muốn giống năm ngoái. Vào lúc đó, nàng đã khiêu vũ và nép trong vòng tay một quý ông mang mặt nạ đen, áo choàng đen ấy. Nàng đã nghĩ đến một nơi riêng tư với anh là lãng mạn. Nàng đã nghĩ làm tình thật lãng mạn. Nhưng nàng đã nhìn nhận tất cả điều đó qua một lớp sương mù mù mịt của rượu. Sự thực không hề lãng mạn tí nào. Không một điều gì. Nó quá trần trụi. Nó phải gọi là trù quên đam mê ngay từ khi nàng dễ dãi dần thân vào giây phút đầu tiên.

Nàng muốn lãng mạn. Thuần khiết, tuyệt vời, và lộng lẫy. Nhưng đã quá trễ để có thể lãng mạn với anh. Và quá trễ để nghĩ đến điều lãng mạn với bất kì người nào khác. Cuộc đời nàng sẽ như thế này mãi mãi mà không có âm hưởng lãng mạn. Và bây giờ anh định giả vờ rằng hai người chưa hề kết hôn. Anh đã tuyên bố nàng là tình nhân của anh trong sức mạnh của một tục lệ cũ mà anh đã dùng để tạo lên niềm tin tưởng. Và có lẽ - ồ, chỉ có lẽ thôi - anh không muốn lặp lại năm nay như năm trước. Có lẽ anh còn có ý định gì đó nữa. Một trò chơi nhiều lãng mạn hơn. Tim nàng khao khát, và nàng nhớ nàng đã yêu anh như thế nào, anh đã tràn ngập trong những giấc mơ của nàng ra sao trước khi nàng trở nên ghét anh đến như thế.

- Tình nhân của anh ư? - Nàng hỏi.

- Tình nhân của anh, Amy - Anh nói - Em muốn cùng ăn sáng với anh chứ? nửa tiếng nữa.

- Vâng - Nàng nói - Cảm ơn anh.

Cảm thấy thật lạ khi nghe tên của mình phát ra từ môi anh.

- Mặc đồ cưỡi ngựa nhé - Anh nói - Em biết cưỡi ngựa chứ?

Anh không biết gì về nàng. Nàng thường cưỡi ngựa một giờ vào mỗi sáng và từ chối có tháp tùng đi theo, ngay cả khi người nài ngựa lo lắng chạy theo và hỏi nàng sẽ xoay sở thế nào nếu bị té nhào khi đang đi quá xa nhà đây.

- Vâng - nàng đáp lại.

- Nửa tiếng nữa, người yêu của anh - anh nói. Và đột nhiên nàng mừng là mình đang ngồi và không có chỗ nào để né cả. Anh cúi người xuống hôn nàng. Môi anh mạnh mẽ và mím chặt và vương mùi thịt xông khói. Anh đã ăn rồi. Anh sẽ dùng bữa sáng thứ hai với nàng. Hay có lẽ anh còn làm nàng bối rối khi ngồi nhìn nàng ăn. Anh kéo dài nụ hôn vài giây và nhấc đầu và cười với nàng. Đó là giây phút khi nàng đoán chắc chuyện nàng đã nghi ngờ khi đầu anh cúi xuống đến gần. Chân nàng sẽ không thể đỡ nổi cơ thể nếu nàng đang đứng trên nó.

- Vâng - nàng nói.

Anh đứng thẳng người và nhìn xuống nàng trong vài khoảnh khắc im lặng, nụ cười anh nhạt dần. Và rồi anh quay người và rời khỏi phòng. Amy nhắm mắt lại và chạm tay vào môi mình, nuốt mạnh cái cảm giác nghẹn tức nơi cổ. Và nàng sờ thấy dòng âm ẩm của nước mắt mình.

Anh đã phạm sai lầm lớn rồi, anh tự rủa thầm, trong khi chờ nàng xuống, và tay anh vô thức chơi với cây nĩa. Nàng vẫn chưa sẵn sàng đón nhận sự lãng mạn của lễ tình nhân với anh trước mọi người. Anh nên cho phép nàng đến nhà Hester hay vui vẻ với các bạn nàng. Anh nên để nàng tránh xa khỏi anh, vào cái ngày kỉ niệm tệ hại này. Anh đã biến mình thành tên ngốc và rõ ràng đã phá hỏng ngày hôm nay trước khi nàng kịp rời khỏi giường. Chúa ơi, trông nàng thật mời gọi - ảm áp, đồ bưng và nhàu nhĩ. Anh cố đẩy ý nghĩ đó ra khỏi đầu.

Không có đáp trả nào cả. Không hề. Chỉ một cái nhìn trống rỗng mà nàng đã đẩy anh ra khỏi cuộc đời mình. Chỉ là những câu trả lời cụt ngủn. Ngay cả khi anh hôn nàng, môi nàng vẫn như thế, thụ động. Rất khác với lần cuối cùng anh hôn nàng, khi môi nàng áp vào anh hào hứng, miệng nàng mở ra bên dưới anh mời mọc, cơ thể gọi tình lãng vào anh, và thân mình nóng bỏng bởi khao khát được chiếm hữu. Nàng đã say bí tỉ.

Làm cái quái gì mà anh nghĩ mình có thể quyến rũ nàng bây giờ chứ?

Anh có thể nhớ ánh nhìn khinh miệt khi nàng gọi anh đến vào buổi sáng hôm đó, anh vẫn nhớ buổi nói chuyện cùng cha nàng lần cuối. Cau mày và khinh miệt.

- Ngài không nợ tôi gì cả, thưa ngài - Nàng nói với vẻ mãnh liệt hơn cả sự thật. Anh đã nợ nàng tên của anh. Không ai trong vương quốc này sẽ từ chối như thế ngoài trừ nàng - Chắc chắn sẽ không có cuộc hôn nhân nào cả, tôi sẽ không lấy ngài.

Nàng đã nói thế với cha mẹ khi gặp họ mười phút sau đó. Nàng đã lên đường về miền quê trước khi trời tắt nắng.

Anh nhắm mắt lại. Và anh nhớ cái nhìn thù hận sắt lạnh lúc đón anh khi anh được gọi đến nhà cha nàng năm tuần sau đó, tự hỏi điều gì đang chờ đợi anh. Cả cha và mẹ nàng đều ngồi trong phòng nhưng người nói chuyện với anh là nàng. Nàng đứng trước lò sưởi, và quay lưng lại với nó.

- Nếu ngài có thể đưa lời cầu hôn lần nữa - nàng nói không chút rào đón - tôi sẽ đồng ý. Sẽ có một đứa trẻ ra đời.

Anh đã lặp lại lời cầu hôn trước những thính giả im lặng đó. Anh chưa bao giờ cảm thấy khó chịu hơn thế trong cuộc đời. Nàng đã đồng ý. Nàng còn thêm vào một câu trước khi cha nàng kết thúc buổi hội thoại với sự thảo luận về buổi hôn lễ, cái phải thực hiện thật nhanh chóng.

- Tôi có thể chịu đựng sự khinh nhờn của xã hội - Nàng nói khá bình thản - Nhưng tôi không thể để cho con tôi sống cuộc đời của một đứa con hoang.

Và anh đang hy vọng một năm sau có thể biến người phụ nữ ấy thành tình nhân của anh, và quyến rũ nàng sao?

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Anh đứng lên khi nàng đi vào phòng, trông rất xinh đẹp và thanh nhã với chiếc áo cưỡi ngựa màu nhung xanh và chiếc boots đen. Bộ trang phục nhìn thoải mái và may rất khéo, mặc dù không có sòn mòn. Nàng phải cưỡi ngựa rất thường xuyên, anh nghĩ thầm, và nhận ra mình biết về nàng ít như thế nào. Anh để nàng ngồi và ra hiệu cho Morse mang cà phê đến.

- Ô- nàng nói, nhìn chăm chăm vào đĩa hồng trên đĩa. Nàng liếc nhìn anh - Đã ra nụ rồi à?

- Vâng - anh đáp - Vào sáng hôm nay. Cho ánh sáng và cho người đẹp - Anh gạt đầu cho người quân gia và rời khỏi phòng. Mối Morse mím lại.

- Cho em à? - Nàng hỏi - Anh đã cắt nó sao?

- Cho em - Anh nói, thoáng thấy ánh hồng bùng lên trên má nàng - Anh có thể gọi cho em món gì?

Nàng có vẻ ngạc nhiên:

- Thịt nguội - Nàng nói - Và một ly sữa.

- Cho con trai anh à? - anh hỏi, đi ngang qua bàn ăn, nơi để một ly sữa cao nghệu dành cho nàng.

- Cho James - Anh nói, và nhăn mặt vì câu nói hơi hềnh đó- Cho con trai chúng ta.

Anh đặt ly sữa xuống cạnh ly cà phê và đặt bánh mì nguội qua bên trước nàng. Nàng giữ lấy cánh hồng và đưa nó lên môi.

- Cảm ơn anh - Nàng đáp lại, nhưng không rõ là nàng đang cảm ơn anh vì sữa hay hoa hồng nữa - Anh không ăn sao?

- Chỉ uống cà phê thôi - Anh nói - Anh đã ăn trước rồi.

- Thịt xông khói à - Nàng hỏi.

- Và trứng. Sao em biết vậy? Ai đó nói em biết phải không? Bà bếp mời anh trong nhà bếp ấy. Ít nhất mười hai miếng thịt xông khói, ba quả trứng và bốn lát bánh mì nướng.

- Bà bếp phục vụ anh ở nhà bếp sao? - Mắt nàng mở to - Bà ấy là một con rồng. Có lẽ là một con rồng rộng lượng, nhưng vẫn là một con rồng. Em không biết bà ấy tìm thấy ở đâu cái ly lớn như thế, nhưng bà đổ đầy sữa tới miệng ba lần mỗi ngày. Và nếu em không uống cạn nó, bà sẽ hỏi nguyên nhân vì sao em đi xuống lầu vào sáng hôm sau. Thành thạo em còn bị bà ta quạt với cái muỗng gỗ của mình.

- Bà ta đã khê tay anh sáng tay - anh nói - Khi anh định nhón trộm miếng thịt xông khói. Anh không thể nhớ bị bà bếp đánh bao nhiêu lần trong hai mươi tám năm qua.

Nàng nhìn anh, ngơ ngàng, rồi bật cười. Anh cũng cười.

- Tưởng tượng sự nhục nhã đó xem nào - Anh nói - Bá tước của Reardon bị khê tay bởi bà bếp vì nhón thức ăn của mình.

Nàng lại cười, gần như thích thú.

- Đó có phải là lúc anh nghe chuyện của Sally và Roger không? - Nàng hỏi.

- Cô ta không thừa nhận đâu - anh nói- Nhưng nếu có màu nào sáng hơn cả màu đỏ chói, đấy sẽ là màu gò má cô nàng.

- Em tự hỏi - nàng nói, điều đấy đã thành sự thật với cô ấy không. Cái tục lệ đó đấy.

- Anh cũng thắc mắc - Anh nói và nhìn sâu vào mắt nàng - nếu anh lại làm chuyện ngốc ấy lần nữa, nó có thể sẽ linh nghiệm với chúng ta không. Không, đừng nói điều đó ra. Hãy tham gia trò chơi đó với anh hôm nay. Được không, Amy?

- Trò chơi nào? - Giọng nàng cũng không to hơn tiếng thì thầm.

- Trò chơi làm lại từ đầu - anh nói - trò chơi lãng mạn. Có thể không em?

- Với anh à? - nàng hỏi - Làm lại từ đầu ư?

- Em có thể giả vờ không? - anh hỏi - Ngoại trừ chuyện chúng ta đã có con trai, đã có James, em có thể giả vờ chúng ta như những người xa lạ tình cờ gặp nhau vào một ngày lãng mạn. Sau hết chúng ta cũng gần như là những người lạ mặt mà.

- Chỉ hôm nay thôi sao? - Nàng nâng cánh hồng lên lần nữa và xoay xoay nó trong tay - Và còn ngày mai.

Nhưng nàng đã trả lời câu hỏi của mình trước khi anh có thể. Ngày mai không quan trọng. Như một cô gái luôn mơ tìm thấy một anh chàng đẹp trai trong ngày lễ tình nhân

- Em chưa bao giờ có. Chưa bao giờ thực sự trải nghiệm một buổi tiệc Tình nhân. Năm trước, cha mẹ đã bị Duncan thuyết phục dẫn em đến buổi dạ tiệc hóa trang ở nhà hát opera. Em nghĩ thử một lần cảm kích có thể tạo nên sự lãng mạn tuyệt vời - Mắt nàng vẫn dán chặt vào đĩa hồng.

Anh có thể tưởng tượng một cô gái trẻ, ngây thơ non dại, cho là ném thử một lần trái cấm cũng để đủ ôm ấp một mình những kỉ niệm sau này. Chỉ một lần tiêu khiển Valentine mà nàng được tham dự trong cuộc đời. Đáng lẽ anh có thể trao cho nàng niềm khoái cảm đó mà không phá hỏng nàng. Giá như

anh không say như thế, có lẽ anh đã làm như vậy. Anh đã yêu nàng từ rất lâu trước buổi tối đó. Có lẽ anh sẽ bắt đầu sự tán tỉnh thú vị giữa hai người. Mặc cho tai tiếng của anh, có lẽ nàng cũng sẽ chấp nhận anh như một người đến cầu hôn nếu ngày ấy anh đối xử với nàng như một tình nhân thay vì một con điếm.

- Năm nay- Anh nói- em có một người bạn trai. Em có đồng ý chấp nhận anh như thế vào hôm nay và để mặc kệ ngày mai tự lo lấy nó không?

Nàng ngược mắt lên nhìn anh:

- Vì sao? - Nàng hỏi - Có phải vì anh bị mặc cảm tội lỗi. Phải không anh?

Anh không muốn trả lời câu hỏi đó. Anh muốn có một ngày thật tuyệt diệu. Anh khao khát nó đến đau đớn.

- Chấp nhận không? - Anh hỏi, bất giác nhận ra giọng nói mình đã trở nên cộc lốc.

Nàng suy nghĩ trong im lặng một chút:

- Vâng - Nàng nói- Chỉ hôm nay thôi. Ngày mai, cuộc sống sẽ quay lại bình thường.

Từ ngữ ấy làm anh ròn rợn:

- Khi nào James cần em lại? - Anh hỏi - Chúng ta có thể cưỡi ngựa trong bao lâu?

- Khoảng hơn một giờ, - nàng đáp - Có lẽ là hai.

- Vậy đừng chần chừ nữa - Anh giục, đứng dậy và kéo lưng ghế nàng ra. Nàng chỉ ăn nửa miếng bánh mì, anh để ý, mặc dù nàng đã ngoảnh mặt làm ngơ sự tức giận của bà bếp và uống cạn ly sữa đến giọt cuối cùng. Nàng quay người khỏi bàn và nâng cánh hồng lên.

- Em đi lấy mũ - Nàng nói.

Anh nhìn nàng cầm lấy đóa hồng và rời khỏi phòng.

Nàng hướng đi ra khỏi chuồng ngựa và thẳng cương mà không thực sự nghĩ về nó. Nàng cưỡi ngựa qua những hàng cây và những cánh đồng. Và rồi nàng đi lên theo đến bờ hồ, nơi ánh nắng không thể xuyên qua những tán cây dày mọc vững vững xung quanh, quanh tròn hồ và căn nhà một khoảng rất xa. Một lát sau, còn chừng cách nhà hơn một dặm, nhìn thấy bãi cỏ phía trước, nàng kèm ngựa, phi nước kiệu đến đó. James thường ngăn không cho nàng có thể đi xa hơn khỏi nhà, mặc dù cu cậu không bú thường xuyên như hồi trước. Nàng luôn từ chối thuê thêm một cô vú em dự phòng.

Chồng nàng trông thật oai vệ trên lưng ngựa. Nàng đã biết như thế. Nàng vẫn thường nhìn anh với sự ngưỡng mộ thầm kín ở công viên Hyde Park, khi anh còn chưa biết đến sự tồn tại của nàng. Đột nhiên nàng tự hỏi làm sao anh biết nàng là ai để gọi cho cha nàng vào sáng hôm sau.

Ngay cả khi anh đã gỡ mặt nạ và nhìn thấy mặt nàng, nó ắt hẳn là gương mặt của một người xa lạ. Và làm sao anh biết nàng là một quý cô nương chứ không phải một con điếm - chính xác nghĩa từ đó - như những người phụ nữ khác ở nhà hát opera lúc đó?

- Có một bãi cỏ phía kia của hàng cây - Nàng nói khi họ bắt đầu dừng ngựa và di chuyển cẩn thận để tránh những nhánh cây đâm ra bất chợt.

- Em thích phi nước đại xuyên qua nó.

- Bãi cỏ chưa được chuyển đi đến chỗ khác sao? - Anh hỏi, làm nàng cảm thấy mình như một con ngốc. Thành thạo khó có thể tin rằng đây là nhà anh, là nơi anh đã sinh ra và lớn lên.

- Có một nơi bị cấm phi nước đại. Có nhiều hàng rào ở đó, rõ ràng là thế. Một lần duy nhất anh không nghe lời, anh đã bị đánh đòn nhớ đời, bị Davies - người hầu của cha anh anh và bây giờ là của anh đánh đấy.

- Người hầu ngựa, bà bếp ấy sao? - nàng ngạc nhiên - Cha anh chưa bao giờ hỏi à?

- Anh chả bao giờ méc chuyện của họ hay họ kể tội anh cả - Anh đáp - Chúng ta sẽ xuống ngựa và tới hồ chứ? Chúng ta hoàn toàn đồng ý rằng cha mẹ anh không thích thú chuyện đó nhiều lắm. Cho nên anh luôn bảo vệ những gia nhân của mình. Họ bất tuân lệnh, nuông chiều và yêu anh, anh luôn tin như thế. Rất nhiều người trong số họ vẫn ở lại với anh. Anh xem họ như người trong gia đình.

Nàng đã không hiểu về anh. Cho đến buổi trò chuyện tối qua, nàng chưa bao giờ nghĩ về anh như một đứa trẻ. Một con người hoàn toàn. Một người đàn ông hiện hữu trong hiện tại sau hai mươi tám năm sống và trải nghiệm. Có quá nhiều thứ để biết. Nàng cảm thấy một sự lẻ loi tảng trắng vào người. Anh là chồng nàng, và nàng hầu như không biết gì về anh. Anh cũng hầu như không biết gì về nàng. Họ là những con người xa lạ.

Nhưng nàng đang là tình nhân của anh. Suốt ngày hôm nay, có lẽ, họ có thể làm điều gì đó trong tình huống này. Trừ chuyện anh định ngày hôm nay sẽ thật lãng mạn bằng cái thể nghiệm kì quặc này. Thân mật thể chất mà không biết gì về người đó, không có bất cứ thứ gì kể cả một tình bạn sơ giao, có thể làm một người càng thấy cô độc đau đớn hơn nữa. Nàng rút ra điều đó từ chính trải nghiệm cay đắng của mình.

- Anh luôn tự nhủ - anh nói - nếu anh có những đứa con cho mình, anh sẽ không xao lãng, làm ngơ phó mặc chúng. Sẽ không bao giờ như thế, phải không? Hàng cây đã lớn thêm, và những dóc này sẽ sớm được san phẳng. Anh sẽ cột ngựa ở đây và chúng ta sẽ tự đi xuống dưới.

Hồ tự nhiên không phải là vật trang trí hay nhân tạo, cây cối đã phủ kín ở quanh bờ và những gò dốc. Any thường ra đây vào mùa hè trước khi nàng trở nên phức tạp và càng ngày càng hơn vì tuyệt vọng. Nàng thường ngồi ở bờ nhìn chăm chăm xuống mặt nước cố tự hiểu cái khúc ngoặt cuộc đời nàng đã rẽ sang trang mới đột ngột thế nào.

- Ở đây dễ trượt lắm đó - anh nói, nắm lấy tay nàng thật chặt. Anh sẽ bị ghét nếu để em trượt chân qua dốc và lao ùm xuống nước lấm.

Nàng cười:

- Em đã đến đây vào năm ngoái - nàng nói - khi em còn đang mang một gánh nặng theo mình mà.

- Thật à? - tay anh nắm chặt lấy nàng trong giây lát - Ngày còn nhỏ anh thường ra đây, bơi lội, hay trèo cây, những hoạt động bị cấm, hay chỉ đơn giản là ngồi, mơ mộng, à nhìn kia.

Không chỉ là một bụi hoa anh thảo mà là cả bờ sông, với những đóa hoa nở rộ lộng lẫy, trôi lên mặt đất, dưới ánh mặt trời xuyên qua tán cây dày rợp.

- Ôi, mùa xuân - Nàng thốt lên, một nỗi đau đớn không tên và khao khát dấy lên khiến nàng trào nước mắt - Không còn khoảng thời gian như thế, phải không? Giờ chúng ta sẽ ra sao nếu mùa xuân năm đó không gặp nhau. Em đã chờ rất lâu đến ngày đó đấy.

- Thật à? - Anh nói nhẹ, và nâng tay còn lại gạt giọt nước mắt lấp lánh trên khóe mắt nàng - Em thật sự muốn đến buổi tiệc nhà Hester Dryden thế sao?

Nàng nhắm mắt. Không phải thế. Chỉ là mùa xuân về luôn mang đến một hy vọng mới,, hứa hẹn cho điều gì đó mới mẻ, và niềm tin mới để sống. Con trai nàng là lẽ sống của đời nàng. Nhưng ngay cả như vậy vẫn còn quá nhiều lỗ hổng xung quanh. Quá nhiều cô đơn. Không hiểu vì sao, nàng đột nhiên nhớ lại, ngày chồng nàng quay về Luân Đôn ngay sau Lễ rửa tội của con trai. Không hề báo trước, chỉ là một cuộc viếng thăm trình trọng đến phòng nghỉ của nàng vào buổi sáng để dẫn con đi. Một người lạ mặt đến lấy mọi thứ đi theo anh ta, mặc dù nàng cũng không biết có điều gì khác có thể nói nữa.

Nàng nhớ lại những giọt nước mắt tự thương mình, ý nghĩ nàng sẽ lại cô đơn, dù anh đã không hề giành thời gian nào cho nàng trước khi anh rời đi. Mang tất cả hy vọng theo anh.

Anh ngồi xuống mô đất khô, và kéo nàng ngồi bên cạnh mình và bụi hoa anh thảo. Anh vẫn giữ tay nàng trong tay.

- Anh đã ở đó - nàng nói - trước khi kịp tắm cho con và bọc nó lại. Người chồng thường không được triệu vào cho đến khi mọi chuyện đã ổn thỏa, phải không? Anh đã đợi ngoài cửa?

Nàng có cảm thấy lạ lùng vì anh đã ở đó quá sớm, rất sớm.

- Trong phòng - anh nói - Em không biết là anh đã ở đó với em trong hai giờ cuối cùng sao? Em không nhận ra ai đã lấy nước mát thấm mồ hôi cho em sao?

Có lẽ nàng đã nhận ra. Nhưng lúc đó quá hoảng hốt để thừa nhận một sự thật như thế. Nàng hy vọng nàng đã sai. Điều đó quá lạ lùng để là sự thật, tay anh nắm chặt nàng đến phát đau.

- Anh vào vì lo em sẽ chết à? - nàng hỏi.

- Anh vào- anh nói, và hít vào chậm rãi - để xem anh có thể giúp gì cho em. Nếu em chết, anh sẽ chứng kiến cái chết anh đã gây ra cho em. Anh không thể chia sẻ nó. Sẽ là một điều rất tệ hại. Nhưng anh không thể trừng phạt bản thân vì điều đó. Nó sẽ là một cái gì đó anh không bao giờ xóa khỏi đầu óc mình.

Nàng nhìn trừng trừng vào anh.

- Thay vì vậy, anh nói, anh đã nhìn thấy một sự huyền hoặc của sự sinh nở. Và anh nghe tiếng em cười khi em giữ lấy đứa con trai còn nhầy nhụa máu trên bụng mình. Em nhìn thẳng vào anh và nói “Nhìn này!”. Và rồi em cười. Em có nhớ không?

Nàng nhớ rất rõ. Đó là một ký ức rất rõ ràng trong đám sương mù mịt của đau đớn và kiệt sức. Nàng muốn anh cúi người xuống nàng, chạm vào con anh, và hôn nàng. Nàng không nhận ra cho đến giờ phút ấy nàng đã hy vọng nhiều như thế nào vào sự ra đời của đứa con sẽ gắn kết họ mà không một điều gì khác có thể làm được. Nàng khao khát một mái ấm gia đình thực sự. Thay vì vậy, anh nhìn xuống đứa trẻ, mặt anh như rấn lại. Nàng rút tay khỏi tay anh để vòng quanh người chân và áp trán mình vào nó.

- Đúng vậy.

Những ngón tay anh chạm vào cổ nàng như chạm vào môi nàng. Nàng không muốn lãng mạn như đã khao khát trước đó. Anh không biết dịu dàng. Nàng đã học được điều đó vào năm ngoái. Nàng không muốn nhận cái lãng mạn anh trao. Làm sao nàng có thể chịu đựng nó sau khi anh bỏ ra đi lần nữa chứ?

- Anh không định đề cập đến chuyện đó - anh nói - Anh không định bàn về quá khứ. Anh định hôm nay sẽ là một ngày phớt lờ chuyện thời gian.

- Làm sao chúng ta có thể giả vờ ta chỉ tồn tại ngày hôm nay thôi? - Nàng nói - Và làm sao chúng ta có thể giả vờ rằng hai ta vừa gặp nhau hôm nay? Quá khứ vẫn ở đó, hiện tại không thể tách rời. Hiện tại được tô sắc màu trên nền quá khứ.

Nàng thần thờ nghe thấy tiếng nói của chính mình. Nàng mong sao đó không phải sự thực. Nàng ước sao có thể chấp nhận món quà hôm nay mà anh đang trao. Nó sẽ là một điều gì nhỏ nhỏ cho tương lai hai người. Nhưng nàng vừa nói ra sự thực.

Anh thở dài và miết ngón tay quanh cổ nàng:

- Anh nghĩ rằng em đã đúng, anh nói - Quá khứ không thể thay đổi, đúng không?
- Đúng vậy- Nàng thì thâm vào gối mình.

Có vài giây phút yên lặng.

- Làm sao anh có thể hy vọng nó như thế - anh nói.

Nhưng, nàng nghĩ, thật ngạc nhiên bởi ý nghĩ đó, nàng không chắc nàng muốn thay đổi quá khứ nếu nàng có thể. Nếu quá khứ thay đổi sẽ không có James. Nếu không có đêm đó, cái hậu quả sau đó khi nó kết thúc, sẽ không có ngày hôm nay và khoảnh khắc lúc này. Nàng run rẩy bên dưới cái chạm nhẹ nhàng của tay anh.

- Thay đổi - anh nói- Không phải là xóa bỏ.

- Thay đổi thế nào? - Nàng nhắm mắt chặt lại.

- Người nào là chủ nhân bữa tiệc Lễ Tình nhân hôm ấy nhỉ? - Anh hỏi - Ai đó phải xuất hiện, anh đã hy vọng cả hai chúng ta cùng đến dự. Anh mong muốn có thể mời em nhảy. Anh ước chúng ta sẽ được bao quanh bởi những đôi mắt cú vọ tò mò của hàng trăm thực khách. Và anh sẽ tặng hoa cho em ngày hôm sau và mời em cười ngượng.

- Không, anh sẽ không làm thế. - Nàng nói- Anh chưa bao giờ để mắt đến những cô gái như em. Anh chưa bao giờ chú ý đến em. Anh sẽ thấy chán. Anh sẽ không quan hệ với em nếu anh biết em không phải một gái làng chơi và em không uống say như thế.

- Em biết chuyện xảy ra à?- Anh hỏi- Anh vẫn thường tự hỏi.

- Vâng - nàng nói- Em biết.

- Em có biết anh là ai không?- Anh hỏi- Thậm chí trước hay sau khi anh gỡ bỏ mặt nạ.

- Từ giây phút đầu tiên - Nàng nói - Nhân dáng của anh không thể lẫn lộn được - Nàng sẽ không hỏi lại câu tương tự. Câu trả lời sẽ quá nhục nhã.

- Em phải rất say rồi - Anh nói - ngay khi đồng ý nhảy với anh. Không phải tất cả những cô gái trẻ đều bị cảnh báo phải tránh xa anh đó sao.

- Có lẽ thế.- Nàng cay đắng nói - Anh không hiểu được sức cuốn hút của một tay chơi với những cô gái luôn thấy ghê tởm vì sự bó buộc và tẻ nhạt của cuộc sống quanh họ đâu.

- Và em đã có một chút phiêu lưu ngắn ngủi và lãng mạn với anh, Amy, rồi em lại bị bao bọc bởi sự tẻ nhạt và bó buộc ấy lần nữa.

Đó là một vỏ ốc rỗng của cuộc đời nàng. Có lẽ là mãi mãi. Nàng biết quá ít về nó. Có lẽ cuộc sống là một màn sương mờ ảo hóan đổi liên tục giữa những khoảnh khắc phiêu lưu, đau khổ và cả niềm vui sướng. Phải chăng đó là một khoảnh khắc vui sướng khi được kết đôi một năm trước không? Vâng, đúng vậy. Chúa giúp nàng. Nàng đã có thể nắm bắt khoảnh khắc vui sướng thuần khiết trong cuộc đời. Song sự ra đời của con trai họ lại là chuyện khác.

Nàng đột nhiên nhận ra sự căng tức quen thuộc nơi bầu ngực.

- James cần em - Nàng nói, ngẩng đầu lên - Em phải quay về.

Anh nhanh chóng đứng dậy và đưa tay giúp nàng đứng lên:

- Anh không định phát triển câu chuyện theo chiều hướng này - Anh nói - Nhưng có lẽ điều này không thể tránh được. Có lẽ khi chúng ta bắt đầu nói chuyện với nhau, chúng ta phải giải quyết quá khứ trước khi có thể nghĩ đến hiện tại. Nhưng hôm nay là ngày lễ tình nhân, và em là tình nhân của anh. Ngắm những đóa hoa anh thảo kia, Amy.

Nàng ngoan ngoãn gật đầu và nhìn ra xa. Nàng đã không đến hồ từ mùa thu năm trước. Có lẽ nàng sẽ không đến đây cho đến mùa hè nếu anh không gợi ý vào ngày hôm nay. Nàng sẽ nhớ những đóa hoa anh thảo này. Những tạo vật dễ thương.

- Và bây giờ hãy nhìn anh - Anh nói

Nàng làm theo. Nàng mắt mình chậm chậm từ má anh đến mắt anh. Đôi mắt đang soi bóng mình trong mắt nàng.

- Cười với anh đi, Amy - Anh nói - Bởi vì giờ là mùa xuân, xinh đẹp và tràn đầy hy vọng. Và bởi vì hôm nay là ngày mười bốn tháng hai, và em là tình nhân của anh.

Nàng biết điều này ngu ngốc và đau đớn đến thế nào, nàng sẽ nhìn lại ngày này và khao khát. Nàng biết mình vẫn còn là một cô gái non dại và chưa trưởng thành mặc dù bề ngoài nàng đã như thế. Nàng biết rằng mình vẫn yêu anh như nàng đã từng như thế. Nàng nhón miệng cười, dù cặp mắt nàng rớt xuống gò má anh khi nàng làm như vậy.

Nàng nhìn anh nâng tay mình lên môi và hôn vào lòng bàn tay:

- Giá như - nàng nghĩ. Àh, giá như không phải... Nàng rút tay về và kéo anh khỏi bờ hồ lầy lội vào hướng đến chỗ buộc ngựa.

Anh đặt một nụ hồng lên đĩa của nàng trên bàn ăn trưa - màu hồng phấn để đón cái ấm áp của buổi chiều sắp đến. Nhưng nàng đang rất bận rộn ở phòng trẻ. Anh bước đi.

Buổi sáng đã trôi qua không đúng như anh đã hình dung. Trên thực tế anh không chắc chắn đó có phải là một thất bại hay không. Anh đã muốn sống qua ngày hôm nay bên cạnh nàng mà không một lần nào nghĩ về nó sẽ gắn kết họ với nhau. Anh đã muốn tán tỉnh nàng như thể họ gặp nhau lần đầu tiên vào hôm nay. Điều này là không thể, đương nhiên rồi, một giấc mơ hoang đường. Cũng thật lạ lùng vì lâu nay anh chưa bao giờ cho bản thân thuộc tủy người lạnh nhạt thờ ơ.

Có lẽ, anh nghĩ, điều hy vọng duy nhất là họ có thể đào bới lại quá khứ và tìm thấy ở đối phương một vài điểm chung. Nhưng anh không muốn điều đó xảy ra hôm nay. Ngày mai, có lẽ thế, nhưng không phải hôm nay. Và một người sẽ không thể nào có hôm nay nếu họ chối bỏ hôm qua. Anh thở dài, chỉnh lại những cánh hoa để đóa hoa chính giữa bàn thay vì trên gờ đá.

Anh biết điều anh muốn là gì ngay trong khoảnh khắc này. Anh đã cố gắng kềm chế mãnh lực bước đến phòng trẻ. Nàng sẽ không muốn điều đó đâu. Nhưng nàng là vợ anh, và đứa trẻ là con trai anh. Anh cảm thấy bản thân bị gạt ra và cô đơn quá đối. Không phải tự thương hại. Anh đã khéo léo tự loại trừ bản thân khỏi cuộc sống của nàng sau khi đã không thể làm gì giúp được nàng trong lúc lâm bồn. Anh không có quyền xâm phạm vào cuộc đời của mẹ con nàng khi phần của anh trong đó quá xấu xí và tội lỗi. Nàng đã bị buộc phải cưới anh. Anh không thể buộc nàng phải sống với anh cả đời sau đó. Anh đã cho nàng một món quà dường như là giá trị - món quà của tự do tránh khỏi sự hiện diện của anh. Anh cảm thấy bị bỏ rơi và cô độc, như anh đã cảm thấy mỗi ngày của hai tháng rưỡi vừa qua từ lúc anh kéo bản thân quay trở lại Luân Đôn.

Anh dấn thêm vài bước, nhìn vào cảnh hồng, nó không cần phải chỉnh sửa lại, ngập ngừng, bước vào phòng, và dậm chân thật mạnh lên sàn trên đường đến phòng trẻ để anh sẽ không có thời gian nghĩ ngợi và đắn đo nữa.

Nàng đang ngồi trên chiếc ghế đu trước cửa sổ, chiếc áo tuột xuống đến eo và cánh tay để trần một bên, nhìn chăm chăm xuống đứa con trai, người đang mút rất thỏa mãn. Rồi nàng nhìn lên, ngạc nhiên, đỏ bừng và liếc về mình. Không có tầm thăm hay vài gì để nàng có thể che mình lại. Nàng nhắm mắt và ngã đầu vào khung ghế trong khi anh nhẹ nhàng đóng cửa lại sau lưng mình.

Anh nhìn trong im lặng một lát trước khi qua căn phòng đến chỗ họ. Nàng nhắm chặt mắt và dùng đầu gối đỡ ghế nhẹ nhàng. Có điều gì đó thân mật trong cảnh này, anh nghĩ. Vợ và con trai đang bám chặt vào nhau – đứa con trai anh đã gieo vào nàng trong một phút giây buông thả đến thế, đứa con trai nàng đã sinh ra trong nỗi đau đớn đến thế khi anh chỉ có thể bất lực đứng nhìn như anh đang làm bây giờ. Bị gạt ra. Bởi sự lựa chọn của chính anh. Bởi điều anh đã gây ra cho nàng. Có khi nào anh có thể chuộc tội không?

Anh vươn tay và chạm nhẹ mu tay mình vào mặt trong của ngực nàng, chạm vào tay con trai khi anh làm thế. Đứa trẻ đang ngủ, miệng buông lơi khỏi vú nàng. Nàng mở mắt và nhìn lên anh. Đó là khoảnh khắc ngọt ngào không thể chịu nổi. Chỉ một khoảnh khắc này thôi. Là giây phút này thôi, khi cả ba người thuộc về nhau, quện chặt nhau làm một. Một gia đình.

- Amy.

Anh nghe tiếng thì thầm của chính giọng mình.

Anh nhìn vào mắt nàng long lanh bóng nước trước khi nàng cúi xuống nhìn con, nâng cậu bé ra khỏi ngực và che người lại. Nước mắt hy vọng trào lên trong anh – và cả sự nghi ngờ. Vì sao nàng khóc? Nàng cảm thấy gì trong giây phút này? Hay vì anh đã phá hủy khoảnh khắc thân mật của nàng với con trai họ? Anh thật sự e sợ chuyện đó.

- Để anh bế con - Anh nói, và anh nhấc bé khỏi lòng nàng, đỡ lấy cái đầu nhỏ bé ầm ập dưới tay mình và giữ chân vào bụng anh. Miệng bé hé mở. Anh cảm thấy một cú tát mạnh mẽ của tình yêu trỗi lên từ sâu trong lòng ngực. Anh đã nhớ con suốt hai tháng rưỡi vừa qua. Làm sao anh có thể chịu đựng hơn nữa đây? Làm sao anh có thể để con trai lớn lên ở một nơi cách xa mình như vậy? Anh ôm đứa trẻ vào mình và hôn cái miệng chúm chím ươn ướt đó. Anh ném thấy vị sữa của Amy.

- Anh yêu con, đúng không? - Nàng nói. Đứng dậy tức thì. Nhưng trong giọng nàng có gì đó dị ứng và cay đắng bất ngờ - Đó là nguyên nhân anh về đây phải không? Anh đột nhiên nhận ra rằng anh đã có một người thừa kế dòng dõi và tước hiệu? Đó là vì sao sao anh quyết định để ý đến em? Bởi vì con còn rất nhỏ và bất lực, em cần thiết cho con và cả anh?

Anh nhìn trân trân vào con. Nôi của cậu ở phòng kế bên. Anh vào phòng, đặt con trai nhẹ nhàng xuống nôi để không đánh thức, và gói bé vào một cái bao ấm áp. Anh đặt con nằm sấp.

Nàng nhìn vào cửa sổ phòng trẻ:

- Đúng vậy, anh yêu con - Anh nói - Bởi vì bé là con trai anh. Anh không nghĩ về con như người thừa kế mình. Anh nghĩ về con là con trai anh. Và không phải những chuyện khác. Anh về đây để gặp em. Lá thư của em yêu cầu đến nhà Hester Dryden nhắc nhở anh ngày kỉ niệm của chúng ta - Anh đứng

đàng sau và đặt tay lên vai nàng - Ngày con chúng ta thành hình - Anh nghe nàng nuốt mạnh xuống - Anh yêu con, và anh không thể thành thật nói là anh đã muốn con tồn tại, nhưng hôm nay vẫn là một ngày kỉ niệm cho mọi điều kinh khủng đó. Và những gì tiếp theo đó thậm chí còn tệ hại hơn.

Nàng cười, dù không có chút gì thích thú trong tiếng cười ấy:

- Tệ hại, kinh khủng - Nàng tiếp- Không biết anh có thắc mắc gì trong lần đầu tiên anh cầu hôn và bị cha đe dọa phải chịu trách nhiệm hậu quả không? Em nên tiếp tục phản đối. Nhưng em không thể, đương nhiên rồi. Con em không đáng phải chịu sự trừng phạt vì lỗi do em gây ra. Con phải có một cái tên và sự tôn trọng. Anh và em không thành vấn đề. Em không quan tâm anh nghĩ sự ràng buộc với em là tệ hại hay tai ương. Có lẽ anh cũng đáng phải chịu đựng một chút. Và em không quan tâm cuộc sống của mình khổ sở thế nào. Em đáng phải chịu đựng mọi thứ. James là tất cả vấn đề. Em không biết chính xác anh định chơi trò gì ngày hôm nay, thưa anh, nhưng có lẽ nên kết thúc ở đây. Em không muốn gì nữa cả.

Nàng đột nhiên xoay người lại và bước ra khỏi phòng:

- Còn con thì sao? - Anh hỏi, đi theo sau nàng.

- Nhũ mẫu sẽ quay trở lại trong năm phút nữa - nàng nói, mở cửa và tiếp tục đi qua.

Anh dừng lại ở ngưỡng cửa. Con trai họ quan trọng hơn hết thảy, nàng đã nói như thế. Anh không thể rời bỏ đứa nhỏ một mình thậm chí trong năm phút. Anh lặng lẽ quay lại phòng riêng và nhìn xuống đứa con đang ngủ, đầu đã quay qua một bên và chống cằm khỏi gối. Cu cậu ắt hẳn đã co hai chân bên dưới thân người rồi.

Anh có thể hy vọng xuyên qua sự cay đắng của nàng không? Khi nàng buộc tội anh đã trở về chỉ vì người thừa kế của mình? Nàng có muốn gì nhiều hơn từ anh không? Nàng đã cười với anh ở bờ hồ, nhưng vì anh yêu cầu nàng như thế.

- Hay không còn hy vọng gì nữa rồi? Có phải anh đã khoét sâu vào nỗi đau khổ của nàng bởi vì nàng bị buộc phải cưới anh và không bao giờ thoát khỏi anh?

Một điều chắc chắn, anh nghĩ thế khi nghe từ phòng trẻ cửa mở và nhũ mẫu bước vào. Anh đón chị ta bằng nụ cười ngạc nhiên đến ngỡ ngàng, anh sẽ có vài câu trả lời trước khi ngày hôm nay kết thúc. Có lẽ Valentine sẽ không tuyệt vời như anh đã hy vọng hay mong chờ, nhưng nó cũng bắt đầu điều gì đó. Và một điều đã bắt đầu sẽ mang lại kết quả, cho hôm nay.

- Con ngủ rất nhanh - anh nói - Tôi sẽ để lại cho chị chăm.

Đó là vị sữa rất ngọt ngào, anh mơ hồ nghĩ khi lưng từng đi xuống nhà vào phòng ăn, tự hỏi điều gì sẽ chờ đợi anh ở đó. Anh đã không biết sữa mẹ ngọt ngào thế. Anh muốn nếm nó lần nữa. Anh cảm thấy một nỗi khao khát thể xác không mong muốn lại trôi dạt.

Cảnh hoa hồng đặt trên chiếc đĩa làm nàng rất đỗi ngạc nhiên. Anh đang cố làm điều gì đây? Tất cả chuyện ngày hôm nay là sao? Nàng không thể không thể nhớ đến danh tiếng tay sát gái của anh. Có phải nó đã gợi ý anh đến đây và trừng phạt nàng vì đã yêu cầu tham gia buổi tiệc nhà Hester bằng cách làm cho nàng đau đớn vì một điều sẽ không bao giờ có trong cuộc đời nàng không? Hay nàng đã quá bất công với anh? Nàng sợ là nàng đã bất công thật.

Nàng nâng đóa hồng lên và nhìn xuống cửa sổ. Morse đang dọn bàn. Nàng nhẹ người nhớ lại cảnh trong phòng trẻ, giây phút khi giấc mơ đã thành sự thực. Ngọt ngào không chịu nổi. Nó bắt đầu khi nàng khép mắt lại che giấu con bói rồi và cảm thấy ngón tay anh chạm vào ngực. Đó không phải cái chạm gọi tình. James đang ở đó, bé đang ngủ.

Nàng đã mở mắt để thấy bản thân nhìn thẳng vào anh. Và điều gì đó đã xảy ra - giây phút ngọt ngào của một cái gì đó nàng không thể gọi tên. Cảm giác - là một. Ba người trong một, giống như một nhóm bộ ba, nàng nghĩ, mà là một gia đình. Nhưng không, không có từ nào diễn tả được điều đang diễn ra đó. Nó dường như quá mạnh mẽ. Chắc chắn nàng không thể cảm thấy cô đơn. Và anh thì thậm chí tên nàng.

Anh sẽ làm thế sao nếu anh không cảm thấy gì? Nhưng nó không giống như những tình huống mà một tên sát gái thường gặp phải? Nàng quay mặt lại nhìn anh khi nghe thấy tiếng anh đi vào phòng, nhưng nàng không nhìn hoàn toàn vào anh. Nàng nhanh chóng ngồi vào chỗ và đặt cành hồng vào đĩa bên cạnh. Nàng muốn cảm ơn anh về cành hồng, nhưng nàng không thể khiến bản thân bật ra từ đó được.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Họ nói chuyện, nhưng không thể tìm được một lời nào khác ngoài chuyện bình phẩm vô thưởng vô phạt về thời tiết, về mùa xuân đến sớm và khả năng mùa đông sẽ không quay lại nữa. Đúng là một đoạn đối thoại ngớ ngẩn, giống như hầu hết những cuộc đối thoại khác trước đây, miệng họ nói những điều không ăn nhập vào đâu cả.

- Cảm ơn Morse - Bá tước nói - Ông có thể quay trở lại và dọn dẹp sau.

Morse cúi xuống và rời khỏi phòng với một anh hầu người lẻo đẻo đi theo ông ta.

Tay nàng cầm cành hồng hờ hững

Tay anh với tới để anh có thể chạm vào mu tay nàng.

- Chúng ta sẽ làm gì vào chiều này nhỉ? - Anh hỏi - Đi tản bộ? Jenkins kể anh nghe những bông thủy tiên đã bắt đầu nảy chồi khỏi mặt đất rồi đấy.

- Em đã nói trò chơi đã kết thúc rồi mà - Nàng nói, nhìn ngón tay anh. Dài, rất nam tính. Nàng nhớ chính xác cách thức và những nơi mà ngón tay này chạm vào nàng một năm trước, khi nàng thụ thai đứa con trai của họ, hay ngay trước khi nàng thụ thai, chính xác là như thế.

- Em không muốn đi nữa.

Nhưng lời nói dối bật ra làm nàng thảng thốt. Nàng muốn trò chơi tiếp tục. Ồ, nàng muốn như thế. Phần ngày còn lại hôm nay có lẽ là tất cả những gì nàng có. Nàng không quan tâm động cơ của anh là gì. Thỉnh thoảng kiểu hãnh cũng chẳng lợi lộc gì, nàng muốn phần còn lại của trò chơi, bất kể nó là cái gì. Nàng ngước mắt lên nhìn anh, và gương mặt anh đột ngột mờ đi. Nàng cắn môi mình đau nhói:

- Vì sao vậy? - Nàng hỏi anh, giọng nàng trở nên cao lạ lùng - Vì sao, nói em biết đi.

- Em đã là cái gông trên cổ anh cả năm nay - Anh nói - Những ngón tay anh nắm chặt nàng và giữ chặt lấy nó - khi anh nhìn thấy em và nhận ra em ở buổi dạ hội hóa trang, anh không thể tin vào mắt mình lúc đó. Anh không thể ngăn mình khiêu vũ với em. Anh tin rằng anh đã có ý muốn bảo vệ em khỏi những ánh mắt cú vọ xung quanh. Nghe thật hài hước, phải không?

Một câu hỏi quá khoa trương rồi. Nàng nhìn vào bàn tay đang đan vào nhau của họ. Nàng tự hỏi anh có biết anh đang làm tổn thương nàng không.

- Em đã say - Anh nói - Em đã không tát anh khi anh thì thầm vào tai anh những điều anh không nên nói. Em không xô anh ra khi anh áp sát em vào người anh quá gần gũi. Và rồi anh quyết định thử hôn em (Cái này gọi là “được chàng chân lân dâng đầu” >-<) Khi anh du người em ra, em đã quá bằng lòng đến nỗi anh quyết định thử thêm nữa. Anh không say. Có lẽ đã hơi lâng lâng phóng túng, nhưng anh đã tạo lập mọi chuyện với những ý định rất lạnh lùng. Biết em không hề phòng bị và không thể bảo vệ mình, anh đã hủy hoại em. Và khiến em có thai để bước vào đời em. Một lối hành xử của một quý ông tuyệt vời. Sự bảo vệ tuyệt vời.

Nàng muốn chỉ ra rằng ít nhất nàng cũng gánh trách nhiệm cho những điều đã xảy ra như anh vậy. Nhưng nàng không nói gì cả.

- Anh đã làm điều danh dự đó quá trễ - Anh nói- Anh đã kết hôn với em càng nhanh chóng càng tốt khi em chấp nhận, và anh mang em tới đây, nơi em sẽ an toàn tránh những lời xì xào bán tán rằng đứa con trai đã sinh ra chỉ tám tháng sau cưới. Và rồi anh quay trở về Luân Đôn, và thấy không thể nào quay lại như xưa được nữa. Em là một cái gông cùm trên cổ anh.

- Anh đã bỏ rơi em - Nàng từ bỏ hy vọng bầu vú lấy kiêu hãnh để giữ mình calm lặng

- Anh không tưởng tượng nổi điều gì khi một phụ nữ mười chín tuổi, với một đứa con, mới kết hôn và bị bỏ rơi trong ngày cưới ở một nơi xa lạ với những người xa lạ.

Anh im lặng rất lâu trước khi trả lời:

- Còn tốt hơn là bị đứng bên cạnh anh - anh nói.

Nàng như không bận tâm về câu trả lời của anh.

- Đây là một hình phạt thích đáng - Nàng nói - Em đáng nhận hình phạt cho những gì em đã làm. Và em sẽ không đổ lỗi cho rượu đâu. Khi em nhìn thấy anh, ngay khi anh mời em ra nhảy, em đã muốn anh. Em đã bị cuốn hút bởi danh tiếng đồn đại về anh và hứng khởi vì sự thật hiện tại là anh đã chú ý đến em. Em hào hứng trước những lời nói và những va chạm của anh. Và cả lời đề nghị được ở một mình với nhau nữa. Em rất hào hứng đón nhận những điều anh đã làm với em. Tất cả. Em thấy nó tuyệt vời, như thể em chưa bao giờ được dạy về sự đúng mực cùng tội lỗi hay hậu quả của những tội lỗi đó. Em đáng nhận những hậu quả đó- sự khủng hoảng khi biết đến sự tồn tại của đứa con, nỗi nhục nhã này nọ anh kết hôn với em, nỗi khổ sở bị bỏ rơi vào ngày cưới và một lần nữa chỉ hai tuần sau sinh nở. Em đáng phải chịu đựng mọi chuyện đó.

- Amy - Anh nói. Dường như anh nhận ra mình đang siết tay nàng chặt đến thế nào. Anh nói lỏng tay ra.

- Nhưng em sẽ không giả vờ điều đó là xấu xa nữa - Nàng bộc lộ nỗi lòng một cách say mê - Em đã quen gọi nó như thế vì nó quá tội lỗi và không nên xảy ra. Nhưng em đã tự dối lòng khi em nói nó là xấu xa. Em sẽ không bao giờ gọi việc con trai em được thành hình trong tội lỗi nữa. Con được thành hình trong sự thăng hoa tuyệt vời nhất. Em không quan tâm anh là ai hay anh đã quyến rũ em buông thả đến thế nào - dù sự quyến rũ đó thật ra không cần thiết. Em không quan tâm. Điều đó đẹp, tuyệt đẹp, điều đã xảy ra ấy. Em không quá say đến không còn nhớ gì, em có thể nhớ từng giây phút. Mặc dầu nó rất tội lỗi và mặc dù em phải bị trừng phạt mỗi ngày trong suốt cuộc đời còn lại, em cũng không chối bỏ nữa. Đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất trong cuộc đời em, và em cảm tạ trời đất đã cho James đến từ đó, em thật sự rất mừng.

Nàng rút tay khỏi tay anh và xoay ghế để đứng lên.

- Amy- Anh nói

- Thật chả dễ chịu gì khi bị gọi là một tảng đá gông cùm ai đó - Nàng nói - Nhưng em không quan tâm. Nếu vì mặc cảm tội lỗi đã mang anh đến đây, anh có thể quay trở về Luân Đôn với một lương tâm đã được gột rửa. Em xóa bỏ mọi tội lỗi đã xảy ra, em muốn nó xảy ra như thế đấy. Và em không hối tiếc nó đã xảy ra. Nên anh có thể quay về cuộc sống của mình với những người đàn bà khác, và quên em đi.

- Amy- Anh cố gắng giữ lấy tay nàng, như nàng đã rút trở lại lần nữa.

- Và đừng chơi trò gì nữa cả- Nàng nói - Có lẽ nó khiến anh thấy thú vị, nhưng với em thì không. Hãy dành nó cho những người đàn bà khác đi. Đi đi, và để em yên. Em đã sống không có anh trong một năm, thì em có thể sống không có anh trong quãng đời còn lại của mình.

Nàng quay bước khỏi phòng, nhưng nàng giật ngược lại lần nữa, trước khi nàng có thể ngăn mình khỏi phá hỏng hiệu quả của con tức giận này, để lăm lăm cảnh hồng. Nàng bước nhanh ra, đợi anh gọi tên nàng lần nữa. Nhưng một sự im lặng phủ trùm đằng sau nàng. Nàng phải leo lên cầu thang hướng lên lầu. Mắt nàng mờ bóng nước.

Ngày hôm nay đã kết thúc rồi. Ngày đáng lẽ phải là của nàng.

Thật sai khi có cảm giác phần chần như thế, anh nghĩ thầm khi đang đi dọc theo khu vườn nhìn xuống bờ sông dốc phía dưới. Màu đất nâu bị vùi lấp bởi màu xanh chen lên của những búp nụ thủy tiên. Chúng sẽ nở cuối tháng.

Và anh lại ngắm nhìn chúng vào năm nay. Lạ chúa, anh muốn thế. Những đóa thủy tiên bung ra rạng rỡ luôn là ánh sáng rực cháy của mùa xuân. Anh có thể nhớ những bó hoa cúc vàng dành cho bà bếp năm nào. Bà đã thề vào tay người tiền nhiệm của Jenkins không hề nhẹ nhàng khi hắn gọi anh là một thằng ranh con hỗn láo. Bà đã yêu cầu hắn để cậu bé lại một mình. Người làm vườn già đã nhảy ra và hái về một cành hồng bị bỏ lại.

Ngay cả bây giờ, còn rất lâu nữa để những đóa thủy tiên nở rộ, anh đã cảm thấy ánh sáng đang hun nóng mặt đất và trái tim mùa xuân mang đến - trừ năm ngoái. Điều kì lạ là, anh thấy con tức giận cay đắng của nàng lại đang trấn an anh. Lời nói của nàng cho anh hy vọng.

“Em muốn điều đó xảy ra”, nàng đã nói thế. “Và em không hề hối tiếc về điều đã xảy ra”. Nàng đã nói thế về cái trải nghiệm mà anh luôn nghĩ nàng cho là tệ hại nhất và xấu xa nhất trong cuộc đời.

“Con được hình thành trong cái đẹp. Đó là trải nghiệm tuyệt vời nhất của đời em”

Anh đi xuống cầu thang để nhìn một đóa hoa đang lách mình đâm lên khỏi mặt đất. Anh cũng vậy. Con trai họ được thành hình trong cái đẹp. Thật kì lạ là điều đó đẹp. Anh bị tội lỗi giằng vò đến nỗi đã cố gắng quên đi luôn chuyện lúc đó xảy ra như thế nào. Đó không phải một sự giao phối nhanh chóng, lẹ làng mà mọi người thường nghĩ về hai con người đến với nhau trong tình huống như vậy. Anh đã làm tình với nàng. Anh không thể nhớ đã làm tình với phụ nữ nào chưa, mặc dù anh đã ngủ với nhiều đàn bà hơn anh có thể nhớ. Anh có thể gọi lại ký ức của sự dịu dàng mà anh đã trao cùng niềm vui sướng. Và tội lỗi cấm anh nhớ niềm vui sướng đáp trả mà anh đã tìm thấy trong cơ thể nàng.

- Em yêu anh - Nàng đã thì thầm với anh, lập đi lập lại như thế khi anh đang ở sâu trong cơ thể nàng. Nàng đã nhìn thẳng vào mắt anh, và anh tin những từ đó và không hề thấy nó có chút buồn cười hay báo động nào.

- Anh yêu em - Anh đã thì thầm đáp lại. Những câu chữ chưa bao giờ anh ghép chúng lại với nhau và nói ra trước kia - hay cho đến nay. Những từ mà anh đã quên mất nói như thế nào.

Điều gì đã làm nàng nghi ngờ trong giây phút ấy và sáng hôm sau khi nàng từ chối lời cầu hôn của anh? Anh đứng thẳng người và quay gót đi vào nhà nghỉ mát. Có lẽ cùng một thứ mà anh nghi ngờ thôi - sự tình rệu và trí nhớ của nàng về anh, anh là ai hay là một cái gì. Trong kinh nghiệm của nàng, nàng hẳn hình dung điều anh đã làm với nàng và những từ phát ra lúc ấy chỉ là chuyện bình thường giữa một tay chơi và bạn tình. Và trong cái kinh nghiệm của anh, anh hẳn cho là một cô gái trẻ với vài ly rượu sẽ không thể biết cô ta đã nói hay làm cái gì - và thậm chí không thể chấp nhận nỗi cái quá khứ của người đàn ông đã quyến rũ rồi hủy hoại cô ta.

“Đừng chơi trò gì nữa cả”- nàng đã nói. “Đi đi, để em yên.”

Nàng có ý gì khi nói thế đấy? Và nàng không hề khóc hay khó chịu. Và rồi nàng quay lại để ôm lấy cánh hồng như một phần của trò chơi. Có lẽ anh đã sống đủ lâu để tin những điều nàng nói và điều nàng không nói. Con người không phải luôn nói sự thật, anh biết điều đó. Con người thường không nói ra sự thật khi họ đang đeo mặt nạ che giấu cảm xúc và bảo vệ niềm kiêu hãnh. Anh có bao giờ nói hoàn toàn sự thật không? Có lẽ chỉ nói một phần sự thật cũng tệ như không nói gì cả.

- Jenkins - Anh nói, nhìn vào mái đầu người làm vườn đang bên trong nhà mát nơi những đóa hồng đang nở, niềm tự hào và vui sướng của anh, một phần của khu vườn mà không ai khác có thể xâm phạm vào - Chỉ cho tôi cánh hồng đẹp nhất.

Jenkins nhìn lên:

- Một cành khác ấy - Anh nói - Tôi chỉ mừng là bất cứ ai đó đã nghĩ ra ngày Valentine đã không có ý tưởng xuất chúng hơn bằng cách biến nó thành tuần Lễ Tình nhân. Hay ngài muốn đóa đã nở được một phần rồi.

- Không - Bà tước nói - Càng búp càng tốt. Đóa đó à? Được, tôi lấy nó.

Jenkins thở dài:

- Quyết định lần cuối, phải không, thưa ngài?

Bà tước nhìn anh ta:

- Tôi sẽ đến trước bữa ăn tối để cắt nó.

- Phu nhân đã đặt nó bên cạnh giường - Jenkins nói - Jessie kể lại như vậy. Bà bếp nghĩ điều đó sẽ giúp những ước muốn linh nghiệm. Và tất cả chúng tôi đều đồng ý như thế.

- À - Bà tước nói - Tôi sẽ phải ghi nhớ ý kiến của gia nhân mình vào những lần tới tôi nghe bất cứ lời bàn tán chuẩn bị tạo nên cơn sóng, phải không?

Jenkins cười khịt khịt và lánh ra chỗ khác.

Nàng nỉm mong muốn buổi chiều anh sẽ ra đi, về lại Luân Đôn không một lời từ biệt. Đó là điều nàng đã yêu cầu anh làm. Nhưng chỉ một câu hỏi với Jessie, khi thay đồ cho nàng vào buổi tối, tiết lộ rằng anh vẫn còn ở đây.

- Hai đoá hồng thật đáng yêu, thưa phu nhân - Jessi nói - Ông chủ tự cắt đấy. Ông Jenkins không có phép ai nữa bước chân vào nhà kính đâu. Trừ phu nhân, đương nhiên rồi. Bà được phép vào, và bây giờ là ông chủ.

- Vâng, chúng rất đáng yêu - Amy đồng ý - Ta phải ép khô nó và giữ nó trước khi nó phai mất.

Jessie mỉm cười với vẻ thỏa mãn thâm lặng.

Nàng nên gửi một lời nhắn cuối là nàng sẽ ăn tối tại phòng. Amy nghĩ, giật mình khi hai buổi tối Jessie giúp nàng, cuối cùng đặt một lớp vải trắng trên satin trắng và lụa đỏ rực cực kì hợp với hoa hồng ở cổ áo. Nàng đã mặc một trong những chiếc áo yêu thích nhất và nhờ Jessie tìm đôi giày đỏ. Nàng sẽ không khúm núm trước anh, nàng nghĩ thầm, cũng như buổi tối hôm trước. Nàng sẽ quay về phòng sau bữa tối, nhưng nàng sẽ ăn trong nhà ăn, và nàng đã chuẩn bị một cuộc thảo luận về thời tiết và mùa màng với anh một lần nữa nếu anh cảm thấy không thể cứ im lặng cả buổi tối.

Nàng không cảm thấy buồn như nàng nghĩ sẽ như thế. Nàng đã nói sự thật với anh và giải phóng mình khỏi nỗi đau năm trước. Điều nàng làm là sai trái, không có nghi ngờ nào về điều đó. Nhưng nó không xấu xa. Nàng mừng vì mình đã thừa nhận nó. Nàng mừng là mình đã nhận ra điều đó. Và mừng là nàng đã nói với anh, mặc dù điều đó đòi hỏi rất nhiều can đảm và sức lực để thể hiện nàng yếu đuối dễ tổn thương đến thế nào. Thật thoải mái khi thừa nhận với anh và bản thân mình rằng điều xảy ra thật đẹp. Là một trải nghiệm đẹp nhất trong cuộc đời nàng. Rằng con trai họ được tạo ra từ cái đẹp.

Nàng không quan tâm nó sẽ ra sao với anh. Với nàng điều đó đẹp. Đó là trải nghiệm của tình yêu. Ô, nghe không giống tình yêu, có lẽ thế, vì nàng đã không biết anh và thậm chí đến bây giờ cũng không hiểu rõ anh. Nhưng vì tình yêu mà nàng trao thân mình, và không hề phai nhạt ngay cả khi nàng trải qua một năm dài căm ghét anh với một lý do vô cùng chính đáng. Làm sao anh có thể nhẫn tâm bỏ mặc nàng như thế? Nàng sẽ không nghĩ về nó nữa. Nó không thành vấn đề nữa.

Hài lòng với ngoại hình của bản thân, nàng quay gót bước vào phòng tranh, nơi anh đang đợi nàng giống như buổi tối hôm trước. Có lẽ, nàng nghĩ, trước khi anh rời đi, nếu có cơ hội, nàng sẽ vút bỏ tự tôn cuối cùng và kể anh nghe sự thật. Có lẽ nàng sẽ cho anh biết, điều nàng đã lặp đi lặp lại với anh khi họ làm tình là sự thực. Và nó vẫn là sự thực. Anh nghĩ nàng như một cái gong trên cổ ư? Nàng sẽ là một ngọn núi mãi mãi ngăn trở suốt đời anh.

Nàng cười khi anh dúi vào tay nàng một cái ly ratafia.

Nàng cắn môi và giữ cho nước mắt không rơi làm mờ tầm mắt khi anh dẫn nàng vào phòng ăn, nơi nàng nhìn thấy đoá hồng đỏ thắm đặt trên đĩa. Anh đã không để tâm đến lời nói của nàng. Anh vẫn tiếp tục trò chơi. Bất kể nó là gì, anh vẫn tiếp tục.

- Cảm ơn - Nàng thốt lên - ôi, thật đẹp. Nó điệp màu với chiếc khăn chòang và đôi giày của em

- Hoa hồng đỏ cho tối nay - anh nói - Màu của đam mê.

Nếu chiếc ghế không sẵn sàng áp vào phía sau gối nàng, nàng nghĩ mình đã ngã ra sàn mất. Nàng nhanh chóng ngồi xuống.

- Em sẽ rời đi để anh làm việc - nàng nói, và đứng lên. Nàng hầu như chưa chạm vào món gì đặt trước nàng - cảm ơn anh về đoá hồng, những bông hồng đó.

Nàng cầm lên cành hồng đỏ thân dài ấy.

- Amy - anh gọi lại.

- Em sẽ nghỉ lại trong phòng nếu anh cho phép - nàng nói - Em thấy đau đầu.

Nàng nhìn trân vào bàn tay mình đang nằm trong tay anh.

- Anh không cho phép chuyện đó - Anh thẳng thừng - Và anh không một phút tin rằng em đau đầu. Ngồi xuống đi, Amy

Nàng ngồi, mắt nàng sụp xuống, môi mím chặt:

- Những người khách của chúng ta không thích chuyện em ở trên giường và không hề chào họ đâu - Anh nói.

- Khách của chúng ta?- Mắt nàng ngược lên nhìn anh.

- Chỉ hai người thôi - Anh nói - Anh thấy Morse gật đầu báo họ đã ở trong phòng tranh chờ chúng ta đấy. Vì sao chúng ta không ra gặp họ nhỉ?

Anh đứng lên, cúi xuống, và giờ tay ra.

- Anh không hề nói với em anh có mời khách - Giọng nàng như giận dỗi trách móc - Em không muốn tiếp khách. Nếu họ là bạn anh, anh có thể tiếp thoải mái. Em muốn về phòng, James..

- Đã lấy tất cả sự chú tâm của em từ cách đây không lâu - Anh nói - Và không cần lặp lại nhiều như thế. Bây giờ đến lượt anh, Amy. Có tới hai người đàn ông trong cuộc sống của em, không chỉ một đâu. Em đã hứa thế mà. Dành cho anh cái phần còn lại đi Amy. Nếu em cảm thấy còn chông chênh vào cuối cùng, khi giọng nói và biểu lộ của em vẫn giống như lúc này, em có thể tổng anh xuống địa ngục trước khi em nghỉ vào đêm nay. Anh sẽ yêu cầu em làm vậy đó.

Anh cười và cảm thấy tim nhẹ bỗng. Anh nhìn đôi môi mím chặt của nàng vẫn sâu như vậy và chống lại thôi thúc muốn làm mềm nó bằng chính môi mình. Vẫn còn quá sớm cho chuyện đó. Nàng có thể sẽ đáp trả anh bằng một cái tát, bên cạnh đó, Morse đang loay hoay ở tủ búp bê với hai người hầu, đang mục kích cảnh này. Từ thuở bé thơ, bá tước đã nhận ra rằng đám gia nhân của anh không điếc hay mù - đặc biệt không hề kín miệng. Không nghi ngờ gì nữa, mọi người dưới lầu sẽ túm tụm lại với nhau về thông tin sốt dẻo là ông chủ hôn vợ ngay trong phòng ăn. Họ sẽ đi đến địa ngục mà tán thưởng về anh, rất nhiều người trong họ. Anh bắt giác bật cười to.

- Buổi chiều không thể trôi qua đủ nhanh với em - Nàng nói, khịt khịt mũi.

Anh lảng phất cười vì đầu nàng đang cúi gằm. Anh không chắc điều gì cả. Có lẽ anh đã hoàn toàn hiểu sai những dấu hiệu cả ngày nay rồi. Có lẽ ngày mai anh sẽ bị đẩy xuống địa ngục mất.

- Họ là ai?- Nàng hỏi khi anh ngừng lại phía trước phòng tranh.

Morse đã thực hiện công việc rất xuất sắc. Tấm thảm lót sàn được cuộn lên, lộ ra sàn nhà sáng lóa. Đàn dương cầm, thương để ở cửa sổ, nay được di chuyển xa hơn vào phòng. Cô Sarah Williams, con gái vị mục sư, đang ngồi cạnh người anh em họ, đàn violin để trên lòng. Ánh sáng duy nhất trong phòng hắt ra từ một cặp nến đứng trên piano. Một cái bàn phủ vải trắng đứng một bên trong phòng, hai chai nước trái cây, không còn để bảo vệ James, và một cái bánh. Cái bánh là cả một sự ngạc nhiên cho bá tước. Nó được trang trí bằng kem màu hồng bóng hồng và vàng, lạy chúa, trong khuôn một trái tim.

Bà bếp - Lạy Chúa, Bà bếp - Bà ta phải chịu phạt một cái ôm và nụ hôn vào ngày mai mới được.

Cô Williams và người em họ cùng đứng dậy.

- Sarah!

Amy reo lên, bước nhanh tới, tay mở rộng - Và Anh Carstairs! Thật là một ngạc nhiên thú vị. Các bạn tới chơi cho chúng tôi sao?

Nàng hôn lên má cô Williams và nắm tay người em họ thật chặt.

- Chắc chắn rồi - Bá tước nói, cúi chào các vị khách với chút hài lòng rằng thái độ xa cách trên mặt vợ đã được thay thế bằng nụ cười rạng rỡ - Có lẽ các bạn sẽ cho chúng tôi một buổi hòa nhạc riêng trong khoảng nửa giờ đồng hồ chứ?

Anh đặt vợ ngồi cách một khoảng với chiếc piano và kéo một cái ghế ngồi bên cạnh. Nàng nhìn anh tò mò và im lặng khi anh ngồi xuống.

Bá tước rất vui. Anh Curtairs là một nhân tài về violon và Cô Williams cũng không hề thua kém. Mặc dầu đã trả một khoản kha khá cho buổi tối hôm nay, anh cảm thấy chúng xứng đáng cho lần âm nhạc đẹp để mà anh được hưởng thụ.

Amy ngồi xem, và nghe với đôi mắt ngồi sáng và đôi môi hơi hé mở. Anh cười với nàng giữa những bài và như cảm thấy mắt anh nhìn về mình, nàng nhìn lên và mỉm cười lại. Anh nắm lấy tay nàng và đặt vào áo anh, bao tay anh với nó. Với bàn tay còn lại, nàng giữ lấy cánh hồng trên mình.

- Và bây giờ, anh nói sau khi khúc cuối của buổi hòa nhạc kết thúc, đứng dậy vỗ tay tán thưởng nhạc công và - Buổi dạ vũ bắt đầu.

Anh giang một tay về phía Amy.

- Dạ vũ ư? - Nàng nói.

- Dạ vũ.

Anh kéo nàng đứng lên

- Chúng ta sẽ nhảy trên sàn không trải thảm bởi một vũ công và không cần thay đổi bạn nhảy giữa những set có nhiều bạn nhảy. Valse, nếu em thích - Anh nói, ra dấu về phía cô Williams và người anh họ.

- Chúng ta sẽ nhảy Valse à? Amy hỏi - Ở đây? Bây giờ? Một mình sao?

- Năm ngoái - anh cầm lấy cánh hồng và đặt nó lên ghế - Em không hề thắc mắc gì mà, Năm ngoái anh cảm thấy như chỉ có một mình với em ngay khi chúng ta bắt đầu khiêu vũ. Em có cảm thấy giống anh không?

Nàng nhìn anh như thể đang nhớ lại. Người em họ của Cô William khẽ dạo đàn violon lần nữa

- Vâng - Nàng đáp lại như tiếng thì thầm.

- Đó là năm ngoái - anh nói - Và mọi thứ vừa bắt đầu đã sai. Chúng ta đã bắt đầu bằng những lựa chọn không khôn ngoan. Hãy xem chúng ta có thể làm tốt hơn vào năm nay không nhé!

Mắt nàng sáng long lanh. Tay nàng chạm vào vai anh khi cánh tay anh vòng qua người nàng và kéo nàng lại gần.

- Vâng.

Anh nhìn thấy miệng nàng phát âm, anh không nghe được từ đó.

- Đó là một mặt nạ rất đẹp - Anh nói khi âm nhạc bắt đầu, và anh di chuyển cùng nàng trong âm nhạc. Nhưng em nhìn đẹp hơn khi không có nó.

- Và anh cũng thế - Nàng nói.

Anh cười toe với nàng:

- Đẹp hơn à - Anh hỏi - Úi chà!

Nàng mỉm cười:

- Đẹp trai hơn.

- Anh đã thì thầm những điều không hợp lẽ với em vào năm ngoái - Anh đáp - Còn năm nay anh sẽ thì thầm cái gì bây giờ? là em đẹp hơn bất cứ nụ hồng nào anh tặng em hôm nay và hơn cả ba gộp lại? là em là đẹp nhất vào chiều nay khi chiếc váy em tụt xuống đến eo và con trai anh đang trên ngực em? là anh ghen tỵ với cu cậu đang nằm trên áo em lúc ấy? hay là hôm nay anh không được hối tiếc về chuyện năm ngoái? Anh sẽ thì thầm với em điều gì để em tan chảy với anh như lúc đó?

Nàng rên lên.

- Từ từ thôi - Anh thầm nhủ - Phải cẩn thận. Anh đã hủy hoại mọi thứ năm trước. Không thể để mình lặp lại vào năm nay được.

- Hay anh sẽ yên lặng nhỉ? - Anh nói vào tai nàng - chúng ta sẽ thưởng thức âm nhạc và khiêu vũ Amy nhé, tình nhân của anh.

- Vâng - Gương mặt nàng có vẻ hơi căng thẳng - Vâng.

Anh ngừng nói.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Tình nhân của anh. Bây giờ đến lượt anh. Có tới hai người đàn ông trong cuộc đời em, không chỉ một đâu”. Những từ ngữ của anh vang bên tai nàng, quẩn rũ nàng từng phút trôi qua. Và tiếng thì thầm của anh, ngọt ngào và thành thực trong chuyện này. Anh sẽ không chỉ thì thầm vào tai nàng, và nàng sẽ theo anh như năm ngoái. Nàng sẽ cho phép anh hưởng thụ lần nữa, trở thành người bị lừa bịp lần nữa.

Nhưng âm nhạc và sự gần gũi hai thân thể và hương nước hoa nam tính nồng nồng của anh thoảng trong không khí như một lời nguyên hắp dẫn không chịu nổi quẩn chặt lấy nàng. Lần này không thể đổ lỗi cho rượu rồi. Năm nay nàng không hề uống một giọt rượu nào. Nhưng năm nay nàng vẫn thấy đầu nhẹ bẫng như lúc đó, cũng như lúc đó, không muốn bắt đầu óc phải kiểm soát con tim.

Trò chơi đã gần đi đến cuối, nàng nghĩ. Anh sẽ đưa nàng vào giường – nàng không nghi ngờ dự định đó của anh, và biết rằng nàng sẽ không từ chối anh - và ngày mai anh sẽ một lần nữa ra đi. Có lẽ anh sẽ quay trở lại vào cuối tháng mười lần nữa để chờ đợi sự ra đời của đứa con thứ hai. Trò chơi sẽ kết thúc và nàng sẽ vẫn là người thất bại cay đắng. Và nàng cảm thấy mình bất lực không khác gì lần ấy.

Nàng ngẩng mặt lên nhìn anh. Anh nhìn lại nàng, đôi mắt đen kiên định và quả quyết. Nàng cảm thấy sự quyến rũ lãng mạn của âm nhạc và cơ thể hai người, quá gần gũi cho sự khao khát sở hữu - giống như họ năm trước.

- Hugh - Nàng nghe tiếng gọi tên anh, bởi giọng của nàng. Nàng chưa bao giờ nghĩ về anh bằng tên cả. Nhưng nàng đã gọi anh bây giờ - Xin anh.. - Nàng nói, mà không biết nàng đang nài xin điều gì nữa. Nàng không biết liệu anh có hiểu điều nàng đang đòi hỏi không - Xin anh.

Mắt anh đang cười với nàng. Không chỉ môi anh, cả ánh mắt. Mắt anh đang cười. Anh ngừng khiêu vũ và ra dấu cho nhạc công. Âm nhạc kết thúc.

- Có lẽ- Anh nói - Cô Williams và Anh Cartairs sẽ cùng chúng ta thưởng thức bánh và nước trái cây nhé.

Lời nguyện bị phá vỡ. Amy trò chuyện vui vẻ với khách nửa tiếng sau đó. Có lẽ trước khi họ rời đi, nàng nghĩ, nàng sẽ có đủ sức lực để nói với chồng mình lời chúc ngủ ngon và kết thúc một hôm nay mà chỉ có thể dẫn đến một năm tiếp theo đầy khô sở nếu nàng kéo dài nó hay cho phép anh làm như vậy.

Có lẽ nếu nàng đủ sức mạnh. Anh đặt một tay hồ trên eo nàng khi anh nói chuyện. Đó là một cử chỉ vô tư - hay cẩn thận tính toán - thể hiện sự sở hữu.

Cô Williams và Anh Cartaris rời khỏi phòng khách sau khi cảm ơn hai người. Bá tước nhìn xuống những ly rượu trái cây trống rỗng và cái bánh với một phần trái tim mất góc. Không bao giờ nếm đủ những món bánh ngon lành độc đáo của bà bếp. Anh phải nhớ nói với nàng vào sáng mai - trước khi anh hôn má nàng.

- Cảm ơn vì hoa hồng và vì những người khác đặc biệt và cả âm nhạc nữa. - Vợ anh nhẹ nói - Chúc ngủ ngon, thưa ngài.

Nhưng anh đã đặt tay mình lên hai bên eo nàng trước khi nàng kịp thoát đi - Em vừa gọi anh là Hugh chỉ một vài phút trước mà.

Nàng có vẻ thấy vùng cổ của anh rất hấp dẫn hay sao đó. Và nàng đã dán chặt mắt vào ấy. Người hầu đã chuẩn bị rất chín chu trang phục cho anh.

- Tốt hơn năm ngoái chứ? - Anh hỏi.

Nàng ngước mắt lên:

- Em muốn về giường - nàng nói, và thấy làn sóng hồng lan nhanh trên má.

- Anh cũng vậy - Anh mỉm cười trước vẻ lúng túng của nàng - Nhưng chưa đâu. Anh muốn chúng ta cùng đến đó nếu em bằng lòng làm vậy. Có điều này anh phải nói với em trước.

- Anh muốn nó tốt hơn năm trước - Nàng nói- Vậy hãy khiến nó tốt hơn đi. Hãy kết thúc mọi chuyện bây giờ đi anh. Hôm nay là một ngày rất dễ chịu. Em sẽ nhớ mãi ngày hôm nay khi anh ra đi. Hãy kết thúc ở đây. Để em nói chúc anh ngủ ngon và rời khỏi anh.

- Anh yêu em

Nàng nhìn lại anh với nỗi khổ sở không che giấu.

- Không, anh không hề yêu em - Nàng nói - Anh không cần phải nói thế. Có lẽ anh đã nói câu này với nhiều người đàn bà khác. Có lẽ nó khiến họ vui. Anh cũng nói với em câu đó năm trước. Nhưng năm nay không cần phải vậy. Cả hai ta đều biết, nếu anh muốn đến giường em, anh hoàn toàn có thể. Em sẽ không từ chối quyền làm chồng của anh. Anh không cần phải quyến rũ em bằng câu nói khoa trương và lừa phỉnh như thế.

- Có một sự rạn vỡ nào đó trong em, nó đã khiến em khác hẳn những cô gái khác cùng xuất hiện hai năm trước. Điều đó làm anh chú ý đến em, khiến anh yêu em mặc dù nó làm anh hoảng sợ và không chấp nhận nó. Yêu một cô gái trẻ trong trắng và cầu hôn cô ta không nằm trong kế hoạch thấy trước trong tương lai của anh. Và anh đã thăm lạng yêu em và không chấp nhận điều đó cho đến khi anh thấy em ở nhà hát opera buổi tối này một năm trước.

- Anh nói dối - Những giọt nước mắt tức giận, có lẽ có một điều gì nữa lóe lên trong mắt nàng - Đừng lừa dối em. Anh không hề biết đến sự tồn tại của em cho đến tối hôm đó.

- Làm sao anh biết em là ai chứ? - Anh hỏi - Làm sao anh biết cha em là ai để gọi đến và ngỏ lời cầu hôn sáng hôm sau đây?

Nàng nhìn trừng anh:

- Em không tin anh - Nàng hỏi - Vì sao anh lại bỏ mặc em nếu anh yêu em?

- Vì anh đã hủy hoại em - Anh nói - và hủy diệt nét rạng rỡ ấy. Vì anh đã buộc phải trao cho em hình ảnh một tay ăn chơi với vai trò một người chồng và có thể thấy trong mắt em, em ghét anh biết bao nhiêu. Anh cũng ghét chính bản thân mình vì cái anh đã làm cho cuộc đời em.

- Đây không phải em ghét anh - Nàng nói - Em ghét mình đã bẫy anh vào vòng hôn nhân khi mọi người đều biết anh không hề có ý định kết hôn với ai cả - đặc biệt với một người như em. Em không chịu nổi tình cảnh đó. Sự bất lực của bản thân em. Và rồi em ghét anh vì đã bỏ mặc em. Anh không thể tưởng tượng nổi đêm tân hôn của em như thế nào đâu.

- Anh có thể chứ - Anh nuốt mạnh và chạm mu tay vào má nàng - Anh cũng trải qua điều đó mà, Amy. Nếu địa ngục cũng giống như thế thì anh tin là anh phải chinh đốn lại bản thân mình để anh có thể đến một nơi khác sau khi anh chết.

- Em muốn yêu anh - Nàng thì thầm- Từ giây phút đầu tiên nhìn thấy anh, em nghĩ em đã yêu anh. Đó là một tình yêu pha trộn sự ngưỡng mộ và hấp dẫn của trái cấm, cũng giống như thế thôi - Nàng đột ngột cúp mắt xuống - Em luôn yêu anh.

- Tình nhân của anh - Anh nói, nâng cằm nàng bằng một ngón tay để nàng không còn sự lựa chọn nào ngoài nhìn vào mắt anh.

- Xin anh - Nàng nói, nắm lấy cổ tay anh - Làm ơn, Hugh, nếu đây là quyền năng của sự quyến rũ, thì hãy tha cho em. Xin anh đấy.

Anh chạm vào môi mình vào nàng, thấy nó lạnh lạnh và run rẩy. Anh sưởi ấm nó bằng môi mình, vòng tay ôm lấy nàng và kéo nàng vào mình. Ah, Amy, ah, tình yêu của anh.

Đã quá trễ, một ngày quá trễ, một năm quá trễ. Có lẽ trễ hai năm. Nếu nàng không bao giờ gặp anh có lẽ nàng sẽ an toàn. Một lần nhìn thấy anh, nàng đã bị lạc lối mãi mãi. Nàng bám vào anh, áp môi chặt vào anh, miệng mở ra đón lấy lưỡi anh đang tìm kiếm, xoắn cánh tay quanh cổ anh.

Quá trễ tràng. Nàng không quan tâm nữa. Nếu chỉ có đêm nay, thì cứ việc như thế.

Anh kéo đầu mình du người lại vài phân và nhìn thẳng vào mắt nàng.

- Em... ừm, anh có thể đưa em vào giường.

Đầu tiên anh mỉm cười và rồi phải bật cười:

- Em có vẻ như thể em đang được anh mời gọi bước lên đoạn đầu đài vậy- Anh nói - không chỉ đêm nay đâu, Amy. Anh khao khát có một người bạn gối chăn thân cận, em biết đó, và một năm qua anh đã khám phá người đó chỉ có thể là vợ anh thôi. Không một người nào nữa từ lúc chúng ta kết hôn, em có thể ngạc nhiên vì điều đó đấy. Không có một ai từ lúc chúng ta cưới nhau. Anh muốn em đêm nay và mọi đêm. Anh muốn sống với em mỗi ngày và ngủ bên em mỗi đêm. Anh muốn làm cha của con trai anh - con trai chúng ta - và những đứa con trai hay con gái khác nữa trong tương lai chúng ta sẽ có. Anh muốn một cuộc hôn nhân thật sự với em, Amy. Anh sẽ không chấp nhận bất cứ điều gì ít hơn thế đâu. Nếu em chỉ có thể chấp nhận một đêm nay, với cái cảm giác bất nhẫn phục tùng đó của em, vậy thì không, cảm ơn. Anh sẽ quay về Luân Đôn ngày mai khi ánh sáng đầu tiên vừa ló dạng.

Cảm giác bình yên tràn ngập và nàng phải nhắm mắt lại áp mặt vào cổ anh. Tội lỗi không phải sao? Hình phạt đó không mãi mãi suốt đời ư? điều đó chỉ kéo dài một năm thôi sao?

- Anh yêu em ư? - Giọng nàng nghẹn lại trong cổ anh.

- Anh yêu em

- Không chỉ bởi hôm nay là ngày Lễ Tình nhân, và có nhiều hoa hồng và hoa anh thảo và âm nhạc và nến và cái bánh hình quả tim đó chứ? (một trời “and” lun)

- Amy?

Nàng cảm thấy má anh đậu xuống tóc nàng. Điều gì đấy rất mềm mại trong giọng nói của anh.

Nàng thờ dãi.

Anh siết nàng chặt hơn vào mình, cảm thấy thân hình nàng thả lỏng áp vào anh. Anh hôn mái tóc nàng và bật cười.

- Không có gì thay đổi ngoài cách anh đã thử hình dung về hôm nay - Anh nói - Anh ngờ rằng em đã rất buồn ngủ rồi, Amy. Khi anh lại nghĩ về giây phút này như một thoáng đam mê.

Nàng nhắc đầu mình lên và mỉm cười với anh, nụ cười chậm chậm ngọt ngào, mắt nàng lóe lên ánh sáng mà đã lâu lắm rồi anh không được thấy. Nụ cười mở rộng trong mắt anh. Nàng giật mình thốt lên:

- James...

- Sẽ học cách được dạy rằng cha cậu cũng có những nhu cầu cấp thiết như cậu vậy- Anh nói - Anh nghĩ rằng anh sẽ phải nhượng để con thỏa mãn trước, phải không?

- Vâng - Nàng nói, nàng vẫn mỉm cười - Đi với em nhé? Đừng rời bỏ em.

Anh chòang một cánh tay quanh eo nàng và hướng nàng về phía cửa.

- Và bây giờ thì đến lượt anh.

- Vâng, nàng khẽ nói với tiếng thờ dãi hải lòng. Em sẵn sàng đón nhận hai người đàn ông trong đời em, không chỉ một.

Nhưng anh đột ngột dừng lại khi anh đã đặt tay lên cửa

- Lạy chúa, sứt nửa là anh quên. Câu quan trọng nhất vẫn chưa hỏi. Em sẽ lấy anh chứ?

Nàng ngước mắt nhìn anh cái nhìn trống rỗng như không hiểu:

- Anh để ý thấy ngón tay em để trần - Anh nói - Em sẽ lấy anh chứ, tình yêu của anh. Vì em yêu anh và không vì bất kì nguyên nhân gì khác?

- Ôi - nàng thốt lên, nhìn xuống tay mình - Ôi, vâng, vâng, Hugh, vì điều đó, và không vì điều nào khác.

- Vậy thì. Anh buông ngón tay nàng ra và cho vào túi áo. Anh luồn chiếc nhẫn cưới vào ngón tay nàng - Với chiếc nhẫn này này anh đã kết hôn với em, tình yêu của anh. Vì anh yêu em, mãi mãi.

Anh hôn nàng, mỉm cười, kéo nàng sát bên anh và vòng tay quanh eo nàng. Nàng nép vào người anh. Rồi anh mở cửa, họ sánh vai nhau chậm chậm đi lên lầu.

Morse, người đã đợi ở đại sảnh để dọn phòng khách, đã dừng ở đó, mỉm cười hài lòng và quay lại nhà bếp thay vì tiếp tục nhiệm vụ. Ông đã có chuyện để chia sẻ với những người khác rồi.

Bạn đang đọc truyện *The Anniversary (From The Heart)* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.